

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Cord Lister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1083

EEN BOETELINGE GERED.

20 cent

De andere beer bereikte het touw en sloeg met zijn voorste klauwen naar den klimmenden Brand.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

Een Boetelinge gered

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

**Aanbieding Medische
Encyclopaedie fl. 4.50**

HOOFDSTUK I.

DE BESCHERMELINGE VAN JOHN RAFFLES.

Het was omstreeks vier uur in den morgen, toen een kleine renwagen, blijkbaar zeer snel en van een krachtigen motor voorzien, in zeer snelle vaart langs den straatweg reed, die zich van New-York uitstrekt in noordelijke richting en die dicht bij de hoofdstad op twee plaatsen wordt doorsneden door den spoorweg van New-York naar Chicago.

Er zaten drie mannen in de auto, waarvan twee naast elkaar op den voorsten zetel.

Die beide mannen waren John Raffles, de Groote Onbekende, en zijn trouwe vriend Charles Brand en het zou spoedig genoeg blijken wat die beide mannen en den chauffeur, Henderson, op dit zonderlinge uur van den nacht hierheen had gevoerd, op een punt door den geheelen Atlantischen Oceaan gescheiden van de woonplaats van Raffles, van Londen, waar hij sedert eenige jaren woonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

De beide groote lantaarns van den renwagen wierpen een helder schijnsel over den breeden straatweg en het was mogelijk, bijna een halven kilometer vooruit te zien, hetgeen ook wel noodig was bij de snelle vaart van het voertuig, die weinig minder dan honderd kilometer per uur bedroeg.

Niet ver van de grens van de wereldstad matigde Brand eensklaps de vaart van den renwagen, dien hij met vaste hand bestuurde.

Hij had in de verte een groote, grijsgeschilderde auto ontwaard, die snel kwam aanrijden.

De jonge man vestigde een vragenden blik op Raffles, die zijgend naast hem gezeten was, als wilde hij uit zijn mond vernemen wat hij te doen had.

Maar hij moest Raffles, die in diep gepeins verzonken scheen te zijn, met den elleboog aanstooten, teneinde hem opmerkzaam te

maken op het naderende voertuig.

Nu pas keek Raffles op, en toen hij de snel naderende auto ontwaarde, zeide hij :

„Dat is naar ik meen de auto van de politie — ik geloof, dat ik de uniformen reeds kan onderscheiden.”

„Wat zal ik doen ?”

„Ik zou er de voorkeur aangeven, hen voorbij te rijden, tenminste wanneer dat mogelijk is. Ik ben er volstrekt niet op gesteld, om mij nader met de heeren der politie in te laten — en hoe eerder ik weer naar Londen kan teruggaan, hoe liever het mij zal zijn ! Mijn taak hier te New-York is geëindigd en je weet, dat ik in de Engelsche hoofdstad een onderneming op touw heb gezet, die ik gaarne zoo spoedig mogelijk wilde afwickelen !”

Daar de weg hier juist versmalde, was Brand wel verplicht, uit voorzichtigheid de snelheid van den wagen nog meer te temperen, maar nu remde de chauffeur van de politieauto, nadat hij zijn wagen op het midden van den weg had gebracht, de man die naast hem zat, hief de hand op — en Brand was wel genoodzaakt zeer langzaam te rijden, daar de doorgang tusschen de stilstaande politieauto en den berm van den weg slechts zeer smal was.

„Rijd zoo ver mogelijk door !” beval Raffles op zachten toon. „Hoe verder je kunt komen, hoe beter !”

Behendig stuurde Brand den renwagen in den nauwen doorgang, waar zoo weinig plaats was, dat de wielen van de beide auto's elkander bijna raakten.

„Hebt gij niet gezien, dat ik de hand ophief ?” riep de brigadier in de politieauto, op luiden toon. „Weet gij niet wat dat beteekent ?”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer — ik had het niet gezien !” antwoordde Brand op nederigen toon.

„Waar komt gij met de auto vandaan ?”

„Van New-Haven !” antwoordde Raffles.

„Is het uw gewoonte om zoo laat in den nacht te reizen ?” ging de brigadier voort.

„Ik reis altijd nachts, wanneer ik haast heb !” gaf Raffles bedaard ten antwoord.

De brigadier bromde iets voor zich heen, bekeek de auto argwanend, en zeide toen tot één van de acht agenten, die zich met hem in het groote voertuig bevonden :

„Die wagen lijkt merkwaardig veel op de auto, die dat groene ding achterna zat, waarmee die vervloekte Irwin Stanley vluchtte, nadat zijn aanslag op het politiebureau mislukt was.”

De agent knikte bevestigend, en het wantrouwen van den brigadier scheen toe te nemen.

Hij keek de drie mannen in den renwagen achtereenvolgens scherp aan en vroeg toen :

„Zeg mij eens — als gij van New-Haven komt, dan hebt gij misschien wel een groene auto, een open wagen, met een Amerikaansche kap, gezien, waarin twee personen gezeten waren, één met vuurrood haar ?”

„Ja !” antwoordde Raffles lakoniek.

„Gij hebt hem gezien ?” riep de brigadier verheugd uit. „Een ongeluk aan den motor ?”

„Zoo zou men het kunnen noemen !” antwoordde Raffles sarcastisch. „Er is namelijk van de geheele auto weinig meer over dan een paar handen vol spaanders, en die kunt gij vinden op de spoorbaan — bij den tweeden overweg ! De groene auto, waarvan gij spreekt, is midden op den overweg aangereden door den sneltrein van Chicago naar New-York en de beide inzittenden zijn gedood.”

„Wat is dat ? Zijt gij getuige van dat ongeluk geweest ?” riep de brigadier uit.

„Zoo is het, mijnheer,” antwoordde Raffles.

„Hoe gebeurde het ?”

„Heel eenvoudig, er was naar het scheen geen benzine meer in de tank en de wagen wilde niet verder juist toen hij op het midden van de rails stond. Een van de twee mannen die er in zaten, wilde er nog uit springen, maar het was reeds te laat. De locomotief greep den wagen en verbrijzelde hem letterlijk.”

De brigadier scheen een oogenblik na te denken en zijn blikken bleven voortdurend gevestigd op Raffles.

Toen vroeg hij, alsof hem eensklaps iets inviel :

„Laat me uw rijbewijs zien.”

„Dat kan ik tot mijn spijt niet toonen, mijnheer de brigadier. Ik heb er geen. Ik heb dezen wagen gehuurd. Het is mijn eigendom niet.”

„Toon mij het reçu.”

Raffles haalde een klein papiertje te voorschijn, een bedrukt formulier en gaf het den brigadier, die het inkeek en daarop uitriep :

„Gij hebt deze auto dus vannacht om twaalf uur gehuurd bij Dickson in de 21ste straat. Dat is heel merkwaardig.”

„Hoe zoo ?” vroeg Raffles rustig, en op dat oogenblik had hij zijn revolver in de rechtervuist verborgen in de slip van zijn jas.

„Dat zal ik u zeggen, mijnheer. Hedennacht had er een overval plaats in het politie-bureau in de 21ste straat en het is volstrekt geen geheim dat die overval beraamd werd door een zekeren Irwin Stanley, een misdadiger van Engelsche nationaliteit, die in het geheim met een schip

was overgestoken en die hier kwam zoeken naar een vrouw, Eleonore Manoury geheeten, die vroeger zijn minnares en medeplichtige was geweest en die nu in het bewuste politiebureau zat opgesloten, in afwachting dat ze naar de gevangenis zou worden overgebracht."

"Welzoo, zeer belangwekkend," kwam Raffles op spottenden toon. „En wat wilde die Stanley eigenlijk van haar?"

"Hij wilde haar met behulp van een paar helpers door de tralies van haar cel neerschieten uit vrees dat die vrouw hem en de geheimen van het Genootschap van den Gouden Sleutel, waarvan hij de chef is, of liever was, want als gij de waarheid spreekt, moet hij nu dood zijn, zou verraden. Maar de politie was gewaarschuwd door iemand dien gij waarschijnlijk toch niet zult kennen, en als een onzer geen onhandigheid had begaan, dan hadden wij hem op de binnenplaats van het politiebureau kunnen vatten. Hij wist echter over een muur te klauteren en vluchtte in een gereedstaande auto, maar hij werd al spoedig achtervolgd door een renwagen en nu is het merkwaardig, dat die zoo bijzonder veel gelijkt op uw auto, die in een garage op honderd pas afstand van het bureau werd gehoord en dat zich in dien renwagen eveneens drie personen bevonden."

"Hoe langer hoe belangwekkender," hernam Raffles onverstoobar, „en waarom deelt gij mij dit nu eigenlijk allemaal mee?"

"Omdat ik half en half vermoed, mijnheer," antwoordde de brigadier, „dat gij meer van die achtervolging afweet dan ge thans wel wilt laten merken, en daar er maar een man is, die daarvan op de hoogte kan zijn, dezelfde man, die de politie inlichtte en haar op het spoor van dien Stanley bracht, zoo zult gij zelf wel inzien, dat mijn wantrouwen gerechtvaardigd is."

"Welk wantrouwen, mijnheer?" vroeg Raffles met een onschuldig gezicht, maar tegelijkertijd stootte hij Brand aan, die naast hem zat, als om hem te waarschuwen.

"Kom, kom, mijnheer, houd u niet van den domme", riep de brigadier ongeduldig uit. „Gij begrijpt mij zeer goed en ik zal genoodzaakt zijn u te verzoeken mij naar den commissaris van politie te vergezellen."

"Gij zijt een eigenaardig man," riep Raffles spottend uit, „Laten we een oogenblik aannemen, dat uw dwaas vermoeden inderdaad gegrond is, dan getuigt het toch van een groot gemis aan hoffelijkheid en groote ondankbaarheid, dat gij den man die een zeer gevaarlijk misdadiger, een driedubbelen moordenaar aan

u heeft overgeleverd, moeilijkheden wilt veroorzaken."

"Dat is een zaak, die mij niet aangaat", hernam de brigadier kortaf. „Ik heb slechts mijn plicht te doen. De Londensche justitie zoekt reeds lang naar Raffles. Wij weten zelfs, dat hij hier is. Hij was de man, die ons op het spoor bracht van den Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel en al zijn wij hem daarvoor zelfs dank verschuldigd, wij moeten bedenken, dat er nog altijd een premie van duizend pond sterling op zijn aanhouding is gesteld. Nu vind ik u hier op den weg, waarop heinde en ver geen levend wezen te bespeuren is, op een zeer zonderling uur van den nacht in een renwagen, die ge pas om twaalf uur gehoord hebt in de garage vlak bij ons politiebureau gelegen, waardoor uw bewering dat gij uit New-Haven komt al evenmin kan stand houden. Wij herkennen bovendien dien wagen, kortom, ik zou het mij zelf zeer kwalijk nemen, als ik mij niet deugdelijk overtuigde van uw identiteit. Ik zou u dus den raad willen geven, geen tegenstand te bieden en mede te gaan. Gij moet in onze auto plaats nemen, met een van uw metgezellen. Twee van de agenten kunnen in uw auto overgaan."

"Nee, voor die regeling gevoel ik niets," zeide Raffles glimlachend, „en daarom heb ik de eer u te groeten, mijnheer de brigadier. Vooruit, Charles, rijd op."

Nog onder het spreken had Raffles zijn revolver te voorschijn gehaald en een kogel door een van de zware achterbanden van de politieauto gejaagd, die met een luide knal sprong.

Bliksemsnel had Brand den starter overgehaald en daar hij de motor niet had ontkoppeld, zette de wagen zich dadelijk in beweging, en in het voorbijgaan zond Raffles nog een kogel door het reservewiel met den opgepompten band, die achter aan de politieauto was bevestigd.

Dit alles had zoo snel plaats gehad, dat de renwagen reeds vijftig meter weg was, voor de agenten van hun schrik en verbazing bekomen waren.

De brigadier tierde en vloekte als een heiden en zond de vluchtelingen een paar revolver-schoten achterna, die begrijpelijkerwijze in de duisternis geen doel troffen en een paar minuten later was de renwagen reeds buiten schot.

"Zouden zij ons niet kunnen achtervolgen?" vroeg Brand, die zich diep over het stuur gebogen had.

"Alleen wanneer zij kans zien op drie wielen te rijden!" antwoordde Raffles. „En zelfs

met vier zouden zij moeite hebben, ons in te halen, want wij loopen veel harder, en zij moeten den wagen eerst nog laten keeren."

„Maar er loopt een telegraafdraad langs den weg, Raffles!" vervolgde Brand. „Zouden zij geen toestel bij zich hebben om op iedere plek te kunnen telefoneeren?"

„In normale omstandigheden is iedere Amerikaanse politieauto met zoo'n toestel uitgerust, Brand, hetwelk binnen weinige oogenblikken met den telefoondraad in verbinding kan worden gebracht. Maar wij behoeven ons niet de moeite te geven, dien draad door te knippen. Daar zijn de eerste huizen van New-York reeds."

„Waar moet ik heen rijden?"

„Je zult de stad in haar volle breedte moeten doorrijden. Wij moeten haar aan het zuiden weer verlaten. Volg dan den straatweg naar Cedar Creek. Onze vliegmaschine is op een kwartier gaans van de badplaats veilig opgeborgen bij een braven landbouwer en ik wil dit land liefst zoo spoedig mogelijk verlaten om mij er van te overtuigen dat alles in orde is met Eleonore Manoury, de ongelukkige vrouw, die ik aan de klauwen van Irwin Stanley, wiens ledematen thans verstrooid liggen over de spoorbaan, heb kunnen ontrukken."

„Zij bevindt zich immers veilig in je landhuis, Raffles," riep Brand uit.

„Dat hoop ik," hernam Raffles ernstig.

„Maar wat zou haar daar kunnen overkomen?"

„Dat kan niemand zeggen. Ik heb haar weliswaar verzocht zich in acht te nemen, maar het Genootschap van den Gouden Sleutel heeft overal zijn spionnen en een ongelukkig toeval is voldoende om een van de bandieten haar spoor te doen hervinden. Het minste

gevolg daarvan zou zijn, dat zij mijn beschermeling die door de politie ijverig gezocht wordt, aanstonds aan de Justitie zouden overleveren."

De renwagen raasde intusschen door de volkomen verlaten straten van New-York en volgde al spoedig de Broadway, welke de stad als het ware door midden snijdt, om ongeveer anderhalf uur later New-York weder aan de zuidzijde te verlaten.

Zonder ophouden reed de kleine snelle wagen voort, den straatweg op, die naar Cedar Creek voerde, welke badplaats per trein in een uur tijds is te bereiken, maar Brand legde dien weg af in iets meer dan vijf en dertig minuten.

Het was reeds volkomen dag, toen de auto eindelijk een breeden grintweg insloeg, die van de badplaats in westelijke richting loopt en om half acht in den morgen stond de wagen eindelijk stil voor de breede poort van een groote boerderij, waar alles reeds vol leven en beweging was.

Hier was het, dat Raffles de wonderbaarlijke vliegmaschine had gesteld, waarmede hij nauwelijks acht en veertig uur geleden den overtocht over den Oceaan in minder dan tien uren had volbracht, vliegende met een gemiddelde snelheid van iets meer dan vijf honderd kilometer per uur.

Een bevallig meisje trad juist uit de poort te voorschijn. Het was de dochter van den landeigenaar, die de koene luchtvaarders aanstonds herkende.

Raffles was uitgestapt, trad op het jonge meisje toe en zeide:

„Het uur om te vertrekken is reeds aangebroken, Miss, vroeger dan ik dacht. En mij blijft niets anders over, dan u hartelijk dank te zeggen voor de gastvrijheid, aan mijn vliegmaschine betoond."

HOOFDSTUK II.

IN HET IJS.

Het meisje had een blik geworpen op den kleinen renwagen, en vroeg nu nieuwsgierig: „Gij kunt dit voertuig toch niet meenemen, graaf?”

„Neen, Miss, zooveel kan mijn vliegmaschine niet dragen,” antwoordde Raffles glimlachend. „De auto behoort mij niet toe, maar is gehuurd. Hier is het adres en hier zijn tien dollar, want ik zal u moeten verzoeken, mij nogmaals ter wille te zijn en deze advertentie in drie of vier bladen te plaatsen.”

Raffles stelde het jonge meisje een papiertje ter hand en deze las met halfluide stem:

„De garagehouder Dickson kan zijn renwagen, te middernacht van 12 Februari verhuurd aan den heer Brown, terug halen bij den landbouwer Cooper, bij Cedar Creek. Hij wordt verzocht de garantiesom na aftrek van gemaakte onkosten bij den heer Cooper te storten.”

„Ik weet dat ik u vrij wat last berokken, Miss,” zeide Raffles, „maar zeer dringende zaken roepen mij weg en ik kan onmogelijk persoonlijk de auto gaan terug brengen.”

„Maar het heeft niets te beteekenen, graaf,” riep het jonge meisje uit. „Zeg mij slechts wat ik met de garantiesom doen moet.”

Raffles dacht een oogenblik na, en antwoordde toen:

„Wees zoo goed, en zend ze aanstonds aan een of andere instelling van liefdadigheid. Ik laat de keus aan u over en ik weet zeker, dat ik daar goed aan doe.”

Het meisje keek Raffles verwonderd aan, maar voor ze iets kon zeggen, hernam Raffles:

„Het is geen hoog bedrag, slechts driehonderd dollars. Gij zoudt er mij een genoeg mee doen.”

„Dan is het zoo goed als gedaan, graaf,” riep het jonge meisje, terwijl ze Raffles de hand toe-

stak. „Gaat ge nu aanstonds weder op reis?”

„Over vijf minuten, Miss.”

„Gij hebt immers den sleutel nog van de loods, dien ik u gegeven heb?”

„Hier is hij, Miss.”

„Dan neem ik thans afscheid van u, graaf. Ook ik heb het erg druk. Ik wensch u goede reis en ik hoop dat het u in ons land goed moge bevalen.”

En Mary Cooper huppelde weg, terwijl Raffles haar glimlachend nakeek en zich daarop tot zijn beide metgezellen wendde met de woorden:

„Laten we voortmaken, vrienden. De telefoon is een drommelsch lastige uitvinding in vele gevallen en niemand kan zeggen of men ons spoor niet hier of daar terug gevonden heeft. Hoe hard een auto ook loopt, de electriciteit gaat vlugger.”

De kleine auto werd gestald in de garage, die bij de boerderij behoorde en daarop begaven de drie mannen zich haastig naar een soort bergloods, aan het begin van een uitgestrekt weiland, als het ware geschapen om er een vliegterrein van te maken.

Raffles opende de beide groote vleugeldeuren met behulp van den sleutel, dien hij in het slot liet steken, en daarop rolden de drie mannen de vliegmaschine naar buiten.

Daar stond de „Sperwer”, de geniale uitvinding van den Grooten Onbekende, het vliegtuig, dat electrisch werd voortbewogen met een fabelachtige snelheid, nog door geen enkele andere vliegmaschine behaald, tenzij door speciale wedstrijdmaschinen.

Uiterlijk gezien verschilde zij slechts weinig van de meest bekende modellen, behalve, dat zij geheel van aluminium vervaardigd was, op de kajuit na, die hoofdzakelijk uit een sterke, taaie houtsoort bestond.

Deze kajuit kon, door slechts enkele schroe-

ven los te draaien, vrijgemaakt worden van den romp en vormde — mocht het vliegtuig door een onvoorziën ongeluk in zee storten — een bootje, dat geruimen tijd drijvend kon blijven, terwijl het aluminium overschot naar de diepte zou zinken.

Daar de bergloods niet zeer groot was, hadden de luchtreizigers de vleugels moeten afnemen en hun eerste werk was dus, deze draagvlakken weder op hun plaats te bevestigen.

De hulp van Henderson was hierbij van groot nut.

Hij was een ware reus, begiftigd met een Herculische kracht en hij hanteerde met het grootste gemak zware stukken, welke drie normale mannen nauwelijks hadden kunnen oplichten.

Een der vleugels was reeds op zijn plaats bevestigd, hetgeen in weinige minuten was geschied, toen het scherpe oog van Raffles heel aan het begin van den grintweg, die van Cedar Creek naar de boerderij voerde, een auto ontwaarde.

Hij bracht zijn kijker voor het oog, tuurde eenige seconden naar het voertuig en zeide toen slechts:

„Voortmaken, vrienden, ik geloof, dat daar de politieauto nadert.”

Deze mededeeling was voor Brand en Henderson voldoende, om met verdubbelden spoed aan het werk te gaan.

De reus tilde met de hulp van Raffles het draagvlak op en bevestigde het in de haken, terwijl Brand de dwarssteunen opzette en Raffles vervolgens op het toestel klom, teneinde twee sterke staaldraden, die de vleugels in hun stand hielden, te spannen.

Dit werk moest met groote nauwkeurigheid worden verricht en toen het gedaan was bevond de automobiel zich slechts weinige honderden meters van de hoeve verwijderd.

Door het nog kale geboomte langs den weg moesten de inzittenden de vliegmaschine reeds kunnen zien en als zij niet te dom waren zouden zij zich wel de vraag stellen, hoe dit vliegtuig daar verzeild was geraakt, op de weide van een landbouwer.

In ieder geval was het meer dan waarschijnlijk, dat de nieuwsgierigheid hen zou drijven, eens een kijkje te nemen.

Er viel niet meer aan te twifelen, telegraaf en telefoon waren aan het werk gezet en eenige dozijnen politieauto's hadden reeds een uur tevoren New-York in alle richtingen verlaten, teneinde de buitenwegen af te zoeken naar den kleinen renwagen, waarvan de garagehouder

natuurlijk reeds een nauwkeurige beschrijving had gegeven.

Men zou het voertuig spoedig genoeg in de garage van Cooper vinden en het was dus hoog tijd om de daaruit voortvloeiende onaangename gevolgen te ontkomen.

Reeds stond de auto stil op een paar meter afstand van de groote inrijpoort en een drietal mannen kwam dwars over het weiland toelopen.

Maar de draagvlakken waren stevig bevestigd. De machine was bereid, haar uitvinder en zijn beide metgezellen met zich mee te voeren.

„Aan boord vrienden, we hebben geen tijd meer te verliezen”, riep Raffles uit.

Hijzelf nam voor in de kajuit plaats, achter het eigenaardig gevormde stuurwiel en Henderson en Brand klommen aan boord, juist toen de politiemannen het op een drafje hadden gezet en nog hoogstens tachtig meter verwijderd waren.

Maar reeds begon de schroef met verbazende snelheid rond te wentelen, de wielen van het onderstel rolden over het korte gras en bijna rechtstandig steeg de „Sperwer” op, terwijl de politieagenten in machteloze woede hun vuisten schudden in de richting van het snel verdwijnende vliegtuig, hetwelk zij vruchteloos eenige revolverkogels achterna zonden.

De terugreis naar Engeland had een aanvang genomen en van dit oogenblik af kon Raffles den spot drijven met de Amerikaansche politie te land, te water en in de lucht, want sedert eenige jaren had de New-Yorksche politie de beschikking over een dozijn zeer snelle en met een mitrailleur bewapende vliegmaschinen, ieder met vier man aan boord.

En met een van deze toestellen zouden Raffles en zijn metgezellen toch nog kennis maken al was het dan maar in de verte.

Want zij hadden de kust nog niet bereikt, of voor hen ontwaarden zij een groot vliegtuig, dat recht op hen afkwam en veel hooger vloog.

Voor iedere vliegmaschine van dezelfde snelheid zou de toestand zeer critiek zijn geweest, maar Raffles behoefde zich volstrekt niet ongerust te maken.

Hij liet zijn toestel eenvoudig een kwart cirkel beschrijven, terwijl hij het tegelijkertijd deed stijgen.

Het politie-vliegtuig, waarvan de bemanning de manoeuvre van Raffles gezien had, trachtte de „Sperwer” den weg naar zee af te snijden en zwenkte dadelijk in dezelfde richting mee maar Raffles haalde nog iets meer uit en daar zijn snelheid bijna eens zoo groot was als die van

zijn tegenstander, duurde het slechts weinige minuten, of de politievliegmaschine was nog slechts als een klein punt in de blauwe lucht te zien.

Raffles bracht zijn toestel weder in de oorspronkelijke richting en een oogenblik later zweefde het boven de blauwe golven van den Atlantischen Oceaan.

Brand had zich naar Raffles overgebogen en riep hem toe:

„Zullen wij naar Engeland vliegen?”

„Waar anders heen?” was de wedervraag van Raffles.

„Maar onze vlucht zal natuurlijk dadelijk telegrafisch bekend zijn gemaakt.”

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„Een radiogram van New-York naar Londen doet weliswaar slechts weinige minuten over den afstand maar over negen uur zullen wij aangekomen zijn, en ik betwijfel of de Londensche politie wel rekening zal houden met zulkeen haast! Zij beschikt in ieder geval niet over vliegmachines die snel genoeg zijn en al deed ze dat wel, zij kan toch moeilijk de geheele kust daarmede laten bewaken. En we komen in het holste van den nacht aan wegens het verschil in tijd, dat niet minder dan zes uren bedraagt. Het is nu acht uur, ongeveer. Het zal twee uur in den nacht zijn, voor we kunnen dalen, waar ik maar verkies.”

„Alles goed en wel, Raffles, maar die daling zal toch spoedig genoeg bemerkt worden en je kunt je toestel niet escamoteeren, zooals een goochelaar met een pennystuk doet?”

Maar weer haalde Raffles de schouders op, toen hij ten antwoord gaf:

„Niemand kan mijn toestel in onderdeelen beschrijven, want niemand heeft het nog ooit nauwkeurig beschouwd. Zeker, men kent namelijk goed de machine van graaf Palmhurst, maar wie kan vermoeden, dat graaf Palmhurst en John Raffles een en dezelfde persoon zijn? Ik wil je echter alle ongerustheid ontnemen. Wij zullen dan niet dalen in Engeland, maar op Kapereiland, ten noorden van IJsland, mijn voormalige schuilplaats, geheel onbewoond, en waar wij onze snelle en groote motorboot zullen vinden. We kunnen daar dan de vliegmaschine laten, zoolang het mij goed dunkt en wij kunnen als rijke toeristen met de motorboot naar Londen varen.”

„Dat laat zich beter hooren, Raffles, en ik juich dit plan ten volle toe,” riep Brand uit.

„Het zal onze reis met een uur verlengen, maar ik acht dit werkelijk beter voor je veiligheid.”

Reeds had Raffles den koers een weinig gewijzigd en hij stuurde thans een graad noordelijker, op een hoogte van ongeveer vijf duizend meter, opdat hij niet gezien zou kunnen worden aan boord van de talrijke schepen, welke zij onderweg zouden passeeren.

Daar de tocht nog ongeveer een half etmaal zou duren, werd besloten, dat de mannen om beurten eenige uren zouden slapen, hetgeen wel noodig was, na de inspanning van den strijd tegen Irwin Stanley, den vreeselijken vijand van Raffles, die ten slotte den dood had gevonden, bij zijn poging om de vrouw van het leven te berooven die zijn vroegere medeplichtige was geweest, en door Raffles aan zijn invloed onttrokken was.

Henderson strekte zich het eerst uit op het gemakkelijke rustbed, langs een der wanden van de kajuit, en terwijl Brand half soezend van slaap en vermoeidheid in den breeden stuurstoel terugleunde, liet hij aan zijn geest nog eens de reeks van gevaarvolle avonturen voorbijgaan, welke Raffles en hij hadden beleefd van het oogenblik af, dat Stanley, de Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel, voor het eerst den weg van den Grooten Onbekende gekruist had, slechts weinige weken nadat hij tot aanvoerder van deze misdadigersorganisatie was gekozen.

Dit was de vierde chef van het genootschap, dien Raffles in het verloop van slechts weinige jaren had weten te overwinnen en alle vier de misdadigers hadden hun bloedig bedrijf met den dood moeten boeten.

Zou er nu eindelijk zijn afgerekend met het genootschap dat zijn afdelingen telde over de geheele wereld en dat beschikte over een geheimzinnige macht, welke Raffles en Brand zelfs nu nog niet geheel doorgrondde?

Brand hoopte het uit den grond van zijn hart en toch vreesde hij, dat met den dood van den chef niet alles gedaan was. Dat was immers reeds drie malen gebleken.

De afgevaardigden van het vreeselijke genootschap kozen eenvoudig een opvolger, een schrander, stoutmoedig, voor niets terugdeinzend man en er was niets veranderd.

En telkens was die aanvoerder de natuurlijke tegenstander van John Raffles, dien hij reeds uit zelfbehoud moest bestrijden.

Het is waar, door bemiddeling van Raffles had de Londensche politie reeds een groot aantal misdadigers onschadelijk kunnen maken, die een groote rol hadden gespeeld in het Genootschap van den Gouden Sleutel en misschien zou er nu een weinig de schrik onder gebracht

zijn en zou deze machtige bond tenslotte sterven als een monster, dat door bloedverlies is uitgeput.

Terwijl Brand dit alles aan zijn geest liet voorbijgaan, ijde de vliegmaschine sneller dan de snelste orkaan door de lucht, koerszietend naar het noordoosten.

Daar de machine zich bewoog in westelijke richting met een snelheid van meer dan vijf honderd kilometer in het uur, begon de duisternis, zoodra het middag geweest was, met ongewone snelheid te vallen.

Toen de horloges van de drie mannen, welke zij in New-York gelijk hadden gezet met de klokken van die stad, drie uur aanwezig, was het reeds volkomen duister.

Op dat oogenblik had de „Sperwer” reeds lang de gewone scheepvaartroutes verlaten, die van Groot Britannië, van Duitschland en van Frankrijk den dienst onderhouden op een groot aantal havens op de oostkust van Amerika.

Zij bevond zich veel noordelijker en er gingen thans uren voorbij, voor er beneden op den Oceaan eenig teeken van leven werd waargenomen.

Ongeveer tien uren nadat de vliegmaschine was opgestegen doemden er in de verte, laag aan den horizon eenige lichten op, omtrent wier aard men zich niet kon vergissen. Het waren de lichten van de hoofdstad van IJsland, Reykjavik, op de zuid-westelijke kust van dit aan Denemarken toebehoorende eiland gelegen.

Op dit oogenblik bevond Henderson zich aan de stuurinrichting en daar Raffles hem gelast had, recht door te vliegen naar het onherbergzame, onbewoonde eilandje, waar nog steeds een groot gedeelte van Raffles' schatten zich bevond, zoo liet hij IJsland rechts liggen en vloog er op een zeer groote hoogte voorbij.

Toen bevond zich de vliegmaschine boven de noordelijke IJszee en hier heerschte een zonderlinge schemering, geheel verschillend van de duisternis in de meer zuidelijk gelegen streken.

De sterren fonkelden met ongewonen luister aan den hemel en de koude was zoo groot, dat de dikke pelzen, welke de luchtvaarders hadden aangetrokken, hen daartegen nauwelijks konden beschermen.

Henderson had de vliegmaschine, nu er geen gevaar voor ontdekking meer dreigde, tot op acht honderd meter hoogte laten dalen en hij zag nu in de halve duisternis uit naar het kleine eiland, dat zich op ongeveer veertig kilometer ten noordwesten van IJsland bevond.

Een kreet ontsnapte hem, toen hij een blik op den Oceaan wierp — zoover het oog reikte, was de zee bedekt met geweldige ijsschotsen, reusachtige velden, die zich uitstrekten tot aan den horizon, hier en daar afgewisseld door ijsbergen, waarvan er nu en dan een met donderend geraas neerplofte, wanneer het gedeelte, dat zich onder water bevond, door de golven zoodanig was aangevreten dat het evenwicht gebroken was.

Maar temidden van deze onafzienbare ijswoestijn ontwaarde het scherpe oog van Henderson aan den einder een donkere plek — dat moest Schatkamer-Eiland zijn.

Nog geen vijf minuten duurde de tocht voort en toen liet Henderson het krachtige zoeklicht werken, hetwelk naar alle richtingen beweegbaar was en met den voet kon worden bestuurd.

De witte stralenbundel verlichtte op deze hoogte een groot gedeelte van het eenzame eiland, dat er somber genoeg uitzag en het viel den reus nu niet moeilijk een goede landingsplaats uit te zoeken — een soort tafelberg, met een volkomen vlakken top, die ruim een kilometer in het vierkant mat.

Deze hoogvlakte was met een dikke laag sneeuw bedekt, maar niettemin streek Henderson er op neder, daar hij de plek goed kende en wel wist, dat er zich onder die sneeuwlaag geen verraderlijke kloven of spleten verborgen.

Hij had de vaart van de vliegmaschine aanzienlijk getemperd en wist haar zoo geleidelijk en onmerkbaar op de sneeuwlaag te doen landen, dat Brand, die in diepen slaap verzonken lag, er zelfs niets van ontwaarde.

Raffles evenwel werd door den lichten schok van de landing wakker, richtte zich op, wreef de oogen eens uit en vroeg toen :

„Zijn wij er, James ?”

„Wij zijn er, Mylord”, antwoordde de reus, en het klonk, alsof hij te Londen zoeven zijn meester met de auto naar de Windsorclub had gebracht.

Raffles had zich buiten de kajuit begeven, daalde de kleine ladder af en stapte, de armen over elkaar slaande, in de sneeuw, die de hoogvlakte met een laag van ongeveer drie decimeter bedekte.

Het was bitter koud, maar gelukkig stond er slechts weinig wind.

Raffles liep gedurende eenigen tijd stampend heen en weer, eneinde den bloedsomloop te herstellen en zeide toen terwijl hij zich weder tot Henderson wendde, die eveneens zijn zetel verlaten had :

„Wij zullen vannacht hier blijven, Henderson, en pas weder vertrekken als het dag is. Wij hebben ten eerste wel wat rust verdiend en dan zou ik liever niet des nachts met de motorboot naar Engeland oversteken.”

„Ik geloof dat het overdag ook heel moeilijk zal gaan, Mylord”, zei Henderson terwijl hij

zich met een bedenkelijk gezicht achter het oor krabde.

„Waarom, James?”

„Omdat Schatkamer-Eiland aan alle kanten door het ij omgeven is, Mylord,” antwoordde Henderson droogjes.

HOOFDSTUK III.

DOOR BEREN AANGEVALLEN.

Dit was een mededeeling, waarop Raffles niet gerekend had — en daarvan maakte hij zichzelf aanstonds een verwijt.

Want men had toch moeten begrijpen dat in dezen tijd van het jaar, zoo vroeg in Februari in deze hooge noordelijke streken op meedoo-genlooze wijze, de winter nog altijd zijn heerschappij uitoefende, ofschoon het in Engeland reeds eenige dagen achtereen verrukkelijk lenteweder was geweest.

„Om je de waarheid te zeggen, James, daarop had ik eigenlijk niet gerekend,” zeide Raffles hoofdschuddend. „Dat is een onaangename verrassing.”

„Maar wat belet ons, Mylord, om dadelijk, of anders morgen weder met de „Sperwer” op te stijgen?”

„Als het niet anders kan, James, zullen wij het ook zeker doen, want er valt natuurlijk niet aan te denken met onze motorboot een poging te wagen door het ijsveld te breken. Hoe het ook zij, vannacht zullen wij eens goed uitrusten en morgenochtend zullen wij wel zien, wat ons te doen staat. Misschien komt het drijfjz in beweging en maakt binnen enkele uren de zee vrij, zooals in deze streken vaak met verwonderlijke snelheid geschiedt.”

Op dit oogenblik stak Brand zijn hoofd, met een bontmuts bedekt door een der ronde raampjes van de kajuit en riep vroolijk:

„Hallo, het schijnt dat wij zijn aangekomen?”

„Wij zijn zoeven geland, Brand”, antwoordde Raffles.

„Dan verdient Henderson een pluimpje, want ik heb er niets van bemerkt. Ik heb al dien tijd geslapen als een os.”

„Kom eens spoedig naar buiten, Brand, maar reik ons eerst de wapens toe en een voorraad patronen, want men kan nooit weten wat er geschiedt op een eiland, dat, zoover het oog reikt, door het ijs omgeven is.”

„Wat zeg je daar?” riep Brand verschrikt uit. „Is het waar? Zitten wij in het ijs opgesloten?”

„Zoo is het, mijn waarde, en dat is in Februari met verwonderlijk op een plek, die eenige

graden ten noorden van den poolcirkel is gelegen.”

Brand keek bedremmeld voor zich uit en en zeide toen.

„Dat had ik niet verwacht, Raffles, toen ik je den raad gaf, hierheen te vliegen. Ik heb Schatkamer-Eiland tot dusverre steeds in het hartje van den zomer gezien, geheel in het groen met bloeiende weiden en groen geboomte en ik heb er nooit aan gedacht, dat het des winters in een ijswoestijn zou veranderen. Ik maak je mijn excuus voor mijn domheid. Wij moesten maar aanstonds weder met de vliegmaschine opstijgen en het er maar op wagen naar Engeland te vliegen.”

„Nee, Brand, wij mogen van ons lichaam niet het onmogelijke vergen,” hernam Raffles. „De laatste dagen hebben het uiterste van ons weerstandsvermogen geëischt en wij zullen hier overnachten. Wanneer de dag is aangebroken zullen wij beter kunnen waarnemen hoe de toestand is en dien overeenkomstig kunnen handelen.”

„Maar kunnen wij de vliegmaschine hier onbeschermde achter laten? Het kon vannacht wel eens gaan sneeuwen.”

„Wij zullen haar met het zeildoek overdekken, Brand, na eerst weder de vleugels te hebben los gemaakt, welke ik liever niet bloot stel aan den druk van een sneeuwlaag ter dikte van een halven meter en dan kunnen wij de vliegmaschine hier gerust aan haar lot overlaten. Er zijn hier geen menschen, die haar zullen beschadigen.”

Onmiddellijk togen de drie mannen nu aan het werk.

De draagvlakken werden opnieuw los gemaakt en terzijde tegen het onderstel aangezet nadat men de beide wielen op een breede plank had getild, die zich tot dit doel aan boord bevond, en die het wegzakken van het onderstel in de sneeuw moest beletten.

Nadat de drie mannen zich voorzien hadden van eenige bussen verduurzaamde levensmiddelen, een geweer en een aantal patronen, overdekten zij de vliegmaschine met het groote zeildoek, dat opgevouwen achter in de kajuit

lag en nu mocht het sneeuwen, zooveel het wilde, de „Sperwer” zou er geen nadeel van ondervinden.

Daar begaven de drie mannen zich op weg.

Het was een bezwaarlijke tocht en het was goed, dat de drie mannen allen hooge waterdichte, met bont gevoerde knielaarzen droegen, want nu en dan zakten zij halverwege het been in de rulle sneeuwlaag weg.

Gelukkig was de maan opgekomen en er heerschte een eigenaardige schemering, welke het mogelijk maakte, minstens een halve kilometer voor zich uit te zien.

Na een kwartier ongeveer hadden de drie mannen den rand van de hoogvlakte bereikt en zij begonnen nu voorzichtig af te dalen langs een vrij breed, door de natuur gevormd bergpad, dat naar de valei voerde, maar thans nauwelijks te onderscheiden was, zoodat de drie reizigers zeer voorzichtig moesten te werk gaan.

Halverwege het pad stond Raffles stil en wees naar een soort verhevenheid in het midden van de kleine dalkom. Het was een groote hut, thans half bedolven onder de sneeuw.

Daar was het, in dezelfde hut, dat Sonja Bastides had geleefd met haar beide dienstmaagden, de jonge Armenische vrouw, door Raffles ontrukt aan de handen der Turken, die haar geheele familie hadden uitgemoord en haar ouderlijk huis in brand hadden gestoken.

Als gunst had zij haren redder verzocht, nu zij letterlijk niets meer ter wereld bezat, om op dit eiland te mogen wonen en als bewaakster van zijn geheime schatkamer te mogen optreden.

Hoewel Raffles in stilte geglimlacht had om het denkbeeld, dat men hier ooit zijn schatten zou ontdekken, had hij toegestemd, maar ongeveer een jaar geleden had hij, tengevolge van een onvoorziene gebeurtenis — een landing van moderne zeeroovers op zijn eiland — de jonge vrouw en haar beide trouwe dienstmaagden naar een ander eiland moeten overbrengen, duizenden kilometers daar vandaan gelegen, ten zuiden van de evennachtslijn en waar een eeuwige zomer heerschte.

Zwijgend stonden de drie mannen een oogenblik stil en herdachten het vreeselijke avontuur dat bijna aan allen het leven had gekost.

Toen vervolgden zij hun weg en bereikten tenslotte de hut, maar het was onmogelijk de deur te openen, want er lag zeker een meter dikke laag sneeuw tegen aan gedrukt.

Maar Raffles slaagde er in een der vensters van den zijwand der hut te openen en Brand kroop naar binnen en reikte de beide anderen eenigen schoppen toe, waarop hij zelf weder

naar buiten kwam en nu togen de drie mannen snel aan den arbeid, om althans de deuropening weder vrij te maken, die slechts met een kruik gesloten was. Daarna traden zij binnen en bevonden zich in een ruim vertrek.

Raffles had zijn electriche zaklantaarn doen ontgloeien en op de tafel geplaatst, die in het midden van het vertrek stond.

Peinzend liet hij zijn blikken in het rond waren, over de meubelen, die nog juist zoo stonden, als toen Sonja Bastides deze hut bewoonde, over het dikke tapijt op den vloer, de gemakkelijke stoelen, de sofa met de zijden kussens, de fraaie, lage, Moorsche tafeltjes van ebbenhout, met ivoor ingelegd, en de fraaie leeuwenhuiden, die hier en daar den vloer bedekten.

Geruimen tijd stond hij zoo in gedachten verzonken, en met het hoofd op de borst stil, totdat een opmerking van Brand hem weder aan zijn gepeins ontrukte.

De jonge man had het vertrek vluchtig onderzocht en zeide nu :

„Het electriche licht werkt niet meer.”

„Dat is niet zoo verwonderlijk,” kwam Raffles schouderophalend. „De leidingen zijn niet meer onderhouden. De elementen zijn natuurlijk verdroogd en het ruwe weder heeft eveneens zijn invloed doen gelden op de geheele installatie. Wij hebben echter onze drie zaklantaarns, de scheepslantaarns en olie, en dat is ruimschoots voldoende.”

Henderson had zich intusschen zonder daartoe het bevel af te wachten naar de kleine keuken begeven, welke door een smalle gang in verbinding stond met de hut, en hij was al druk bezig vuur aan te maken in het fornuis, blikjes met vleesch te openen en borden te reinigen met behulp van een paar handen vol sneeuw, welke hij snel in kokend water wist te veranderen.

Daarop haastte hij zich met eenige handen vol dorre takken, in het berghok gevonden, naar het hoofdvertrek en binnen enkele minuten had hij een heerlijk houtvuur aangelegd in den open haard, na de gordijnen voor de vensters te hebben dicht getrokken en de luiken te hebben gesloten.

De koesterende warmte begon zich door het vertrek te verspreiden en de mannen konden zich nu van hun pelzen ontdoen.

Een half uur later diende Henderson met een tevreden gezicht den maaltijd op en hij kreeg een kleur als een schooljongen van genoeg, toen Raffles hem met een paar woorden prees wegens zijn ijver.

De brave reus was er zelfs in geslaagd, in den kleinen kelder onder de keuken, in den grond uitgegraven, en die destijds door hemzelf gemetseld was, een paar flesschen wijn te vinden, die voortreffelijk smaakten.

De drie mannen gebruikten zwiingend den maaltijd en ofschoon het op hun horloge nog pas half zeven was, stoorden zij zich niet aan dezen tijd, maar volgden den wenk van hun vermoede ledematen op en strekten zich uit op de lage rustbanken, welke zij uit het kleine nevenvertrek gehaald hadden, hetwelk indertijd voor de beide dienstmaagden van Sonja gediend had.

Zij ontdeden zich van hun pelzen en hun zware laarzen, maar hun kleederen hielden zij aan, want het vuur in den haard ging langzaam uit en het zou des nachts zeker bitter koud zijn, ondanks de wollen dekens, waarmede zij zich bedekt hadden.

Binnen enkele minuten bewees de geregelde ademhaling van de drie mannen, dat de natuur haar rechten deed gelden en dat zij in een vasten, verkwikkenden slaap verzonken waren.

Het kon ongeveer zeven uur in den morgen zijn, en reeds begon de dag aan te breken, toen Raffles gewekt werd door een geluid, waarvan hij den oorsprong niet aanstonds begreep.

Hij rekte zich eens uit, wierp de dekens van zich af, en bevond dat een achturige slaap hem buitengewoon verkwikt had.

Maar weer bereikte het geluid zijn oor — en nu stelde hij vast, dat het een krassend, krabbend geluid was, alsof er met een stuk ijver over metaal werd gestreken.

En dit geluid kwam van boven — daaraan kon niet getwijfeld worden.

Daar de luiken en de gordijnen nog steeds gesloten waren, was het in het vertrek volkomen duister, want het haardvuur was reeds lang geleden uitgegaan.

Raffles strekte de hand naar zijn lantaarn uit, die naast hem stond, draaide aan het knopje, en moest even de oogen sluiten, die een oogenblik verblind waren door het krachtige licht.

Toen stond hij van de rustbank op, trok haastig zijn pels aan, ging naar een der ramen, trok het dikke gordijn terzijde en opende het zware luik.

Maar hij had nauwelijks een blik naar buiten geworpen, of hij sloot het luik haastig weder, en deed er den zwaren bout op.

„Wat voer je daar toch uit?” klonk nu de slaperige stem van Brand achter hem. „Vind je het hier zoo benauwd, dat je een luchtje wilde scheppen?”

„Dat niet mijn waarde Brand — ik keek maar eens naar buiten, omdat ik zooeven een zonderling gerucht hoorde.”

„En viel er buiten iets bijzonders te zien?” vroeg Brand geeuwend.

„Och, misschien is het niet zoo bijzonder in deze streek en dit jaargetijde — een paar dozijn ijsberen!”

Brand was met een vervaarlijken sprong van zijn rustbed opgeveerd en staarde Raffles ongelooovig aan.

„Ijsberen? Ijsberen op Schatkamer-Eiland? Je maakt er zeker maar een grapje mee?”

„Volstrekt niet! Het is ook heelemaal niet dwaas en wij hadden daar wel eerder aan kunnen denken! Het komt in deze hooge Noordelijke streken herhaaldelijk voor dat groote kudden ijsberen op geweldige ijsschotsen groote afstanden afleggen, tot dat die drijvende ijsvelden tegen een of ander vasteland stuiten — Spitsbergen, Groenland —”

„Maar die landen liggen in Noordelijker richting.”

„Zeker, maar het komt ook wel eens voor, dat de schotsen in den Poolstroom geraken, en die loopt in Zuidelijke richting! Bovendien acht ik het volstrekt niet onmogelijk, dat er zich op dit oogenblik een onafgebroken ijsveld uitstrekt van IJsland tot aan Spitsbergen in het Noorden, Groenland in het Westen en Noorwegen in het Oosten! Des winters is de IJszee als het ware veranderd in een onmetelijke ijsvlakte en al zijn er hier en daar open plekken, de ijsberen zijn voortreffelijke zwemmers en steken vaak zwemmend open stukken water over, tien tot twintig kilometer breed!”

„Nu, dat is een aangename verrassing!” riep Brand uit. „Het blijkt hoe langer hoe meer, dat ik bepaald een goeden dag had, toen ik het voorstel deed, om dezen kleinen omweg naar Engeland te doen! Ik heb dat knap gedaan, dat moet ik zeggen!”

„Je behoeft jezelf niet te beschuldigen Brand. Misschien was je raad niet goed, maar dan had ik dien niet moeten opvolgen. Het dient trouwens tot niets, over de „schuldvraag” te rede-neeren, want gedane zaken nemen geen keer en wij zullen eenvoudig rekening moeten houden met de omstandigheid dat dit huis op 't oogenblik door een dertigtal uitgehongerde ijsberen wordt aangevallen, die waarschijnlijk zijn aangelokt door de lucht van het vleesch of de warmte die door de houten wanden van de hut straalde.”

„Dat zal ons een les zijn, Mylord, om maar liever vegetariër te worden”, liet nu de brom-

mende stem van Henderson zich hooren, die wakker was geworden en het laatste gedeelte van het gesprek had gehoord.

Raffles wendde zich glimlachend naar den reus om en zeide :

„Wij zullen je raad voor een volgende gelegenheid in overweging nemen, Henderson. Voor het oogenblik echter zullen wij verstandig doen, op middelen te zinnen om hier weg en bij onze vliegmaschine te komen.”

„Het middel is heel eenvoudig, Mylord. Wij zullen die bloeddorstige dieren een voor een neerpaffen.”

„Dat klinkt in theorie heel mooi, Henderson, maar in de practijk zal het niet zoo gemakkelijk blijken als jij het je voorstelt.”

Het krassend en krabbend geluid liet zich nu duidelijk hooren.

„Wat is dat, Mylord?” vroeg Henderson nieuwsgierig.

„Dat zijn de beren, vriend James,” antwoordde Raffles laconiek.

„Maar het geluid komt van boven, dan zitten ze op het dak!” riep de reus verschrikt uit.

„Door het dak zijn ze al heen, brave Henderson. Ze zijn op het oogenblik op de vliering.”

„Als om de bewering van Raffles kracht bij te zetten vielen er op dat oogenblik eenige kleine stukjes gips naar beneden, waarmede Henderson zelf eenige jaren geleden keurig het plafond van het vertrek had bestreken....

„Maar voor den drommel, zij komen aanstond naar beneden langs de trap,” riep Brand op verschrikten toon uit, terwijl hij op zijn beurt haastig zijn pels aanschoot, zijn Remington greep en zich overtuigde, dat het wapen geladen was.

„Voorloopig bestaat er geen gevaar van dien kant. De deur van de vliering is gelukkig zeer stevig”, gaf Raffles te kennen.

„Maar als zij die deur open weten te krijgen, Mylord?” vroeg Henderson die eveneens zijn geweer gegrepen had.

„In dat geval zou het er leelijker voor ons uitzien, James, maar zoover is het gelukkig nog niet”, antwoordde Raffles. „Kom mede, wij zullen eens zien, hoe de toestand is.”

De drie mannen, goed gewapend, in de rechterhand het geweer, de revolvertasch in hun gordel en op de linkerheup het breede jachtmes in de lederen scheede, verlieten haastig het vertrek, traden in de smalle gang, die naar de keuken voerde en halverwege konden zij de steile trap naar de vliering, waar, toen de hut nog bewoond werd, allerlei voorraden en brand-

hout voor den winter bewaard werden, bestijgen.

Boven aan de trap konden zij de deur van de vliering zien, een stevig voorwerp van eenige duimen dik, maar op dit oogenblik trilde onder de zware slagen van de machtige voorpooten der bloeddorstige indringers, waarvan er zich eenige blijkbaar gemakkelijk een weg hadden weten te banen door het betrekkelijk dunne, schuine dak.

Hunne nagels krasten over de dikke planken en al zou de deur geruimen tijd weerstand kunnen bieden, het zou toch niet langer dan een uur duren, voor zij bezweken was.

Hoeveel beren er op de vliering reeds waren, viel niet te zeggen, maar er werd zooveel leven gemaakt, dat er zeker een half dozijn aan het werk moesten zijn.

De drie mannen betraden nu de keuken, die licht ontving door een klein raam, hetwelk Henderson des nachts met het luik gesloten had.

En voor het raam vertoonde zich de kop van een geweldig grooten ijsbeer, die blijkbaar aanstalten maakte, de ruit te verbrijzelen en naar binnen te klauteren.

Reeds stootte hij met zijn zwaren kop de ruit in, maar Raffles kwam een paar stappen naar voren en schoot het monster een revolverkogel door den kop.

Een luid gebrul van woede deed zich hooren en spoedig vertoonden zich eenige andere beren, maar aan dezen kant van de hut liep men in ieder geval geen gevaar, want het venster raam was veel te klein om doorgang te verleenen aan de loge lichamen der ijsberen.

„Ga jij voor dit raam staan, Brand,” beval Raffles. „Jij bent de beste schutter van ons drieën. Leg zooveel van die verscheurende dieren neer, als je met revolver of geweer kunt bereiken.”

Zonder te aarzelen trad Brand voor het vernielde raam, stootte de glasscherven met de kolf van zijn geweer uit de sponning, leunde een weinig naar buiten en spoedig knalden de schoten snel achtereen en telkens volgde een woest gebrul, dat ver in het rond weerklonk.

Binnen weinige minuten had Brand vijf beren gedood, dat wil zeggen, alle die er aan dien kant van de hut te zien waren. De overige waren snel gevlucht voor het moordend lood van den schutter.

Maar de toestand bleef zeer gevaarlijk, want nu dreunde ook de voordeur onder de slagen van de geweldige voorpooten en het was goed,

dat deze deur naar buiten open ging, anders zou zij reeds lang zijn ingedrukt.

Raffles en Henderson snelden naar het gemeenschappelijke vertrek terug, waartoe de buitendeur direct toegang gaf, terwijl Brand op post bleef bij het kleine raam aan de achterzijde van het huis.

De beide mannen aarzelden niet, maar openden snel een van de ramen en schöten door deze opening op de ijsberen, die onder dof gebrul om de hut heen slopen.

Zij doodden er een drietal en verwonden er twee zoo zwaar, dat ze niet meer te duchten waren.

Maar het krabben van de dieren, die zich op de vliering bevonden, werd hoe langer hoe duidelijker hoorbaar. Het zou niet lang meer duren, of zij hadden een gat in den vloer gemaakt, en dan werden de drie mannen door een vreeselijk gevaar bedreigd, want ook de voordeur zou niet lang meer stand kunnen houden. Reeds kraakte zij in hare voegen.

Brandkwam zich bij Raffles en Henderson voegen.

„Ik zie geen beer meer aan den achterkant van het huis”, riep hij. „Misschien kan ik hier nuttiger werk verrichten. Hoe staat het hier?”

„Het ziet er niet rooskleurig uit,” antwoordde Raffles kalm. „Wij worden van drie kanten tegelijk aangevallen. Van boven, op zijde en aan den kant van de vlieringtrap. Als een van ons naar buiten kon komen en in een van de

boomen kon klimmen, dan zou hij de stellingen van den vijand beter kunnen bestrijken en overzien”.

„Maar dat is niet onmogelijk, Raffles”, zeide Brand. „Op drie meter afstand van de achterzijde der hut verheft zich een zeer dikke boom, waarvan de onderste takken zich bijna vijf meter van den grond bevinden.”

„Maar je zult dien boom nooit kunnen beklimmen, Brand, en voor je hem bereikt hebt, zullen de beren je verscheurd hebben,” riep Raffles uit.

„Er is een middel om dat te voorkomen. James moet ons helpen. Hij is zeer behendig met het werpen van de lasso en als hij er in slaagt een dik touw om een van de onderste takken van den boom te werpen, dan is de rest kinderspel.”

Zonder iets te zeggen, begaf Henderson zich naar de smalle gang, opende daar een kast en keerde terug met een rol sterk touw, ongeveer een halve duim dik en uitstekend geschikt voor het doel.

De reus ontrolde het touw, beproefde er de lenigheid van en maakte daarop aan het eene uiteinde een sterken loopenden knoop.

Toen zeide hij :

„Ik ben tot uw dienst, mijnheer Brand.”

„Ga dan. Ik zal hier de wacht houden en een schot lossen, wanneer de deur door de vereenigde pogingen van de dieren mocht bezwijken,” zeide Raffles.

HOOFDSTUK IV.

EEN NOODLOTTIGE GEBEURTENIS.

Snel verwijderde Brand en Henderson zich en begaven zich naar het keukenraam, waartegenover zich juist de dikke eik bevond, waarvan Brand gesproken had.

De onderste takken waren ruim een arm dik en bevonden zich omstreeks een meter boven het dak, maar reikten niet zoo ver, zoodat er geen vrees behoefde te bestaan, dat de beren, die zich op de vliering bevonden, van het dak af in den boom zouden kunnen klauteren.

Henderson boog zich, na zich te hebben overtuigd dat er geen ijsberen in de buurt waren, zoover hij kon uit het kleine venster, gewapend met zijn lasso.

Het was een lastige onderneming en de reus moest dan ook wel vijf maal zijn poging hernieuwen, alvorens hij er in slaagde; in zijn ongemakkelijke houding den loopenden knoop juist over een vork van een der onderste takken te doen grijpen.

Hij trok uit alle macht aan het touw om zich te overtuigen dat het hield en zeide, zich toen tot Brand wendende:

„Als ik er dien tak niet kan afrukken, mijnheer Brand, dan zal hij uw gewicht wel dragen.”

„Dan klauter ik naar boven, Henderson. Kijk intusschen goed uit, want ik wilde niet bij de klimpartij gestoord worden door een van die bloeddorstige sinjeurs.”

„Zoodra ik er een zie, mijnheer Brand, zal ik hem een kogel door de hersens jagen,” sprak Henderson en hij stak reeds zijn geweer door het raam, om dadelijk te kunnen vuren, als het noodig was.

Brand had zijn geweer aan den riem over den schouder gehangen en greep nu het touw met beide handen, waarop hij zich uit het raam werkte en het volgende oogenblik tusschen hemel en aarde heen en weer slingerde.

Maar het gerucht had twee der beren aange trokken, die op een drafje kwamen-aan snellen, recht op Brand toe.

Deze klom zoo snel hij kon in het slingerende touw en Henderson bracht zijn geweer aan den schouder, mikte zorgvuldig en velde een der beren voor hij een meter verder was.

De andere echter bereikte het touw, verhief zich op de achterpooten en sloeg met zijn voorste klauwen naar den klimmenden Brand, die nog juist bijtijds zijn been naar zich toe kon trekken, om buiten het bereik van de vreeselijke klauwen te blijven.

Toen trachtte de beer het touw te omvatten en er in te klimmen en onder andere omstandigheden zouden zijn pogingen zeker lachwekkend zijn geweest.

Maar Henderson verstond geen gekscheren en een kogel uit zijn Remington maakte een einde aan de klimproeven van het monster dat met een dof gebrul ineen zakte.

Het volgende oogenblik had Brand den zwaren tak bereikt, heesch er zich op en werkte zich zoo dicht mogelijk naar den boom, waarna hij op den tak ging staan, zijn geweer van den schouder nam, tegen den zwaren stam van den boom leunde en om zich heen keek.

„Hoeveel ziet ge er wel, mijnheer Brand?” schreeuwde Henderson hem toe.

„Ik kan er veertien zien, James,” antwoordde Brand na eenigen tijd. „Er zijn er twee op het dak, maar die zullen daar niet lang blijven.”

Hij legde zijn geweer aan, snel achter elkaar kraakten twee schoten en toen klonk de stem van den jongen man weer:

„Dat was hun laatste klimpartij, James. Zij zijn van het dak gerold.”

En nu zag de reus hoe Brand opnieuw zijn geweer laadde en telkens en telkens opnieuw bracht hij het aan den schouder en ieder schot velde een der monsters neer.

Maar van zijn standplaats af kon de jonge man moeilijk zien, hoe de beren een aanval op de voordeur ondernomen hadden en evenmin hoeveel er zich op de vliering bevonden.

Henderson had zich telkens even verwijderd om zich te gaan overtuigen, hoe de toestand

aan de voorzijde van het huis was, maar nu schreeuwde hij eensklaps, terwijl zijn stem grooten angst verried:

„Kom aanstonds weder beneden, mijnheer Brand, de voordeur bezwijkt.”

Vlug als een kat liet Brand zich zakken langs het touw, snelde op het raam toe, waardoor Henderson hem ijlings naar binnentrok, waarop de beide mannen naar het groote vertrek snelden.

Henderson had niet overdreven. De deur hing uit haar hengsels en het volgende oogenblik zou zij bezwijken.

Van een der voorste beren was een klein gedeelte van den kop te zien, dadelijk loste Brand zijn geweer en hij scheen het monster te treffen, want het liet een vreeselijk gebrul hooren, doch viel met verdubbelde woede op de deur aan en het volgende oogenblik viel zij krakend naar binnen, en een vijftal buitengewoon groote beren, met fonkelende oogen, woedend van honger, drongen het vertrek binnen.

De mannen hadden hun geweren weg geworpen, die in dezen strijd nutteloos zouden zijn en trokken hun revolvers, die zij zoo snel zij konden op de ijsberen afvuurden.

Twee ervan vielen neer, door kogels doorboord, maar een reusachtig dier, bijna twee meter hoog van de voetzolen tot aan den schedel, kwam dreigend met opgeheven voorpooten op Raffles toe, die het magazijn van zijn revolver had leeg geschoten en weerloos was.

Reeds wilde de beer zich op hem werpen, toen Henderson met zijn breed jachtmes in de vuist op het monster toesprong en met kracht het wapen in het hart van den ijsbeer stiet, die zonder eenig geluid te geven levenloos nerezakte, terwijl Raffles nog juist den tijd had, achteruit te springen, teneinde zich te onttrekken aan den greep van de in stervensnood om zich heen grijpende klauwen.

Een tweede ijsbeer wilde het voorbeeld van den ander volgen en zich op Raffles storten, maar zonder een oogenblik te aarzelen, plaatste Brand den loop van zijn revolver tegen den kop van het dier en zond het een kogel door de hersens.

De vijfde beer, aangespoord door zijn instinct, dat hem zeide, dat de partij verloren was, maakte rechtsomkeert, nog voor hij goed en wel binnen het vertrek was, en draafde, een gebrul uitstootend, dat de overige beren als een waarschuwing in de ooren moest klinken, weg, want hals over kop namen zij de vlucht en

een oogenblik later was er heinde en ver niets meer van de verscheurende dieren te bespeuren.

Voorzichtig en na hun vuurwapens opnieuw te hebben geladen, waagden de drie mannen zich naar buiten om den staat van zaken op te nemen.

Het bleek, dat zij zestien beren hadden gedood, en bovendien twee zwaar gewond die Henderson het genadeschot gaf.

„Wat dunkt je, zouden zij terug keeren?” vroeg Chalres, toen het onderzoek was afgelopen.

„Dat denk ik niet, de schrik zal er wel inzitten,” antwoordde Raffles. „Hoe het zij, wanneer wij wat voorzichtig zijn, kunnen wij nu wel eens den omtrek verkennen en zien hoe de toestand van de zee is, maar eerst zal Henderson wel zoo goed zijn, ons een stevig ontbijt en een heete kop thee voor te zetten, ik geloof dat wij dat wel hebben verdiend.”

Henderson liet het zich geen tweemaal zeggen, maar zette zich aanstonds aan het werk en reeds een kwartier later, gedurende welken tijd Raffles en Brand de voordeur hadden hersteld, met behulp van eenige waardelooze planken, die zij in den kelder gevonden hadden, kwam hij terug.

Nadat het ontbijt gebruikt was, werd ook het gat in het dak gedicht, daarop werd de voordeur zorgvuldig gesloten en de drie mannen begaven zich op weg, teneinde een hooge rots te beklimmen, die zich aan de oostkust van het eiland verhief, dicht bij de ruime baai, bijna geheel van de zee afgesloten en er slechts mede in verbinding staande door een zeer nauwe vaargeul, ternauwernood drie meter breed.

Ook deze baai was met een ijskorst overdekt en de drie mannen konden haar duidelijk op ongeveer tachtig meter onder zich zien liggen, toen zij de rots halverwege beklommen hadden.

Het was in deze baai, dat een paar jaren geleden de wonderlijke schatkamer van Raffles was neergelaten, een geweldig groote, metalen bol van bijna vier meter doorsnede, die gerust had aan het einde van een soort tunnel in het inwendige van de rots die met een flauwe helling naar den kant van de zee afliep.

In den strijd tegen de zeeroovers was Raffles indertijd verplicht geweest tot dit uiterste zijn toevlucht te nemen, maat later had hij den bol weder aan de oppervlakte laten brengen en hem op zijn oude plaats terug gebracht.

Een tiental meters hooger bevond zich de geheime ingang tot den tunnel en de drie mannen wilden zich overtuigen dat het mechaniek nog werkte, hetwelk den hollen kogel in beweging

kon brengen en de deuren ontsloot aan het einde van den tunnel, uit rotssteen vervaardigd en door oningewijden niet te onderscheiden van de omgeving.

Maar het bleek al spoedig dat het geheele mechaniek stijf verroest was, er was geen beweging in te krijgen. De stenen deuren bleven op haar plaats.

Raffles gaf spoedig zijn pogingen op en zeide onverschillig :

„Wij zullen hier wel eens terug keeren, zoodra het weder wat gunstiger is, en alles herstellen. Daartoe gun ik mij thans den tijd niet, want ik wil mij overtuigen, dat Eleonore Manoury nog altijd in het landhuis vertoef, dat ik als haar tijdelijke woonplaats heb aangewezen. Nooit zou ik het mijzelf vergeven, als de politie op het spoor van de ongelukkige vrouw was gekomen en haar gearresteerd had.”

„Weet je wel, Edward, dat er achter deze deuren aan het einde van den tunnel diamanten en paarden, goud en zilver, talloze zakken met gemunt goud aanwezig zijn ter waarde van meer dan drie honderd duizend pond sterling?”

„Ik weet het, Brand, maar die zaken zullen niet bederven en doen zij het wel, dan is er mij nog niet veel aan gelegen. Er zijn nog gewetenloze rijken genoeg op de wereld, met wier geld ik den voorraad kan aanvullen. En laat ons nu verder gaan.”

De drie mannen verlieten de rots, sloten zorgvuldig den toegang achter struiken verborgen en zetten hun tocht langs het rotspad voort, tot zij den top bereikt hadden, vanwaar zij het geheele eiland en een groot gedeelte van de IJsee konden overzien.

De zon was opgekomen en de ijsvlakte deed zich voor als een ontzaglijke mat gepolijste spiegel.

Het was een grootsch, een verrukkelijk schouwspel, maar onder de gegeven omstandigheden had Raffles liever gezien dat de zee open voor hem lag.

Toch was er beweging in deze schijnbaar vast aaneengesloten vlakte.

Een dof gerommel, eenigszins gelijkend op de verre losbranding van geschut, deed zich hooren. Dat was het kruien van het ijs, misschien op tientallen mijlen ver weg, maar waarvan het geluid werd overgeplant door de ijsmassa.

Hier en daar scheurde het ijsveld, onder den invloed van den poolstroom, die met kracht zuidwaarts stroomde, niet ver van het eiland verwijderd en het zou niet lang duren, zeker niet langer dan eenige weken, of langzaam zou

het geweldige ijsveld zich in beweging zetten, zich in kleinere deelen oplossen en in zuidelijke richting voortdrijven, soms tot zeer ver in den Atlantischen Oceaan, tot midden in de routes der scheepvaartlijnen, die van Europa naar Amerika den dienst onderhouden.

Het was op een van deze half onder de oppervlakte van het water verborgen ijsbergen geweest, dat de rampzalige „Titanic” gestooten had, en binnen enkele minuten zonk.

Deze noodlottige ijsrots had de lange reis van de pool volbracht, om op dat punt, duizenden kilometers van zijn oorsprong, den ondergang van het trotsche zeekasteel te bewerkstelligen.

Raffles liet zijn blik rondwaren en nu zag hij dat het ijsveld op de zuidkust van het eiland hoogstens een kilometer breed was en dat het op vele plaatsen groote wakken vertoonde, groot genoeg om plaats te bieden aan een mailstoomer.

Het was duidelijk, dat hier de samenhang van het ijsveld reeds verbroken was en misschien als men nog eenige dagen wachtte, zou zich hier een geul vormen, lang genoeg om daardoor de open zee te bereiken.

Maar Raffles wilde niet zoo lang wachten. Hij wilde vertrekken, nog heden.

Kon het niet met de motorboot, dan moest het maar met de vliegmaschine, waarvan de accumulatoren nog voldoende electriche energie bevatten, om de reis naar Engeland te kunnen volbrengen.

Geruimen tijd bleef Raffles zwijgend verdiept in de aanschouwing van de glinsterende oppervlakte aan zijn voeten en luisterde hij naar het dreigend, dof geluid, door de opeenstapeling der ijsschotsen veroorzaakt.

Toen zeide hij :

„Het gaat niet anders, vrienden, wij zullen van de vliegmaschine gebruik moeten maken, want ik zie geen kans met onze motorboot door dezen breeden ijsstroom te geraken. Laten wij ons aanstonds inschepen. We hebben hier niets meer te zoeken.”

Zwijgend begonnen de mannen de rots weder af te dalen en richtten hunne schreden naar de dalkom, om aan den anderen kant van het pad naar de hoogvlakte te klimmen waar zij de vliegmaschine hadden achter gelaten.

De beklimming was verre van gemakkelijk, want het rotspad was dik onder de sneeuw begraven, die dien nacht opnieuw was gevallen.

Halverwege stond Henderson eensklaps stil en wees met uitgestrekte vinger voor zijn voeten.

„Wat is er Henderson?” vroeg Brand ongerust. „Waar wijs je naar? Wat zijn dat voor sporen?”

„Berensporen, mijnheer Brand,” antwoordde de reus ernstig, „en zij voeren naar boven, naar de hoogvlakte. Ik kan mij daaromtrent niet vergissen. Gij weet dat ik vele jaren in Canada cowboy ben geweest en in het hooge noorden jaagden wij zeer vaak op ijsberen in den winter.”

„Laten wij verder gaan, vrienden,” zeide Raffles kortaf.

Na een kwartier zwoegen bereikten de drie vrienden den rand van de hoogvlakte.

Daar, ongeveer in het midden van het plateau stond de vliegmaschine, nauwelijks te herkennen, want het zeildoek verdween bijna geheel onder de dikke sneeuwlaag.

Maar dat was het niet wat aan de drie mannen een schreeuw van schrik en woede ontlokte.

Om de vliegmaschine bewogen zich langzaam vijf groote ijsberen, zich nu eens verheffend op de achterpooten en snuffelend aan het zeildoek, dan weder op een kort draffje om het ding heen loopend, dat hun nieuwsgierigheid had gaande gemaakt.

„Vooruit mannen, we moeten de dieren verjagen. Wie weet hebben wij al te lang getreuzeld,” riep Raffles uit, terwijl hij zijn geweer van den schouder rukte en zoo snel hij kon over de sneeuwvlakte vooruit snelde.

Brand en Henderson repten zich zooveel zij konden, en toen zij de vliegmaschine tot op ongeveer veertig meter afstand genaderd waren, knielden zij neder in de sneeuw, mikten zorgvuldig en legden met het eerste schot twee beren neder, terwijl Raffles een derde voor zijn rekening nam.

De beide andere monsters wachtten hun tegenstanders niet eens af, maar namen in allerijl de vlucht en waren binnen enkele tellen over den rand van de hoogvlakte verdwenen.

De drie mannen ijlden op de vliegmaschine toe en uitten een kreet van schrik. De beren hadden, misschien aangelokt door de lucht van het geoliede hout, de schroef van het vliegtuig met nagels en tanden zoo fel bewerkt, dat een van de bladen letterlijk in flarden was gescheurd.

De „Sperwer” was in dezen toestand onbruikbaar, en zij hadden geen reserveschroef aan boord.

HOOFDSTUK V.

HET VERLATEN HUIS.

Eenige minuten bleven de drie mannen zwijgend naar de vernielde schroef kijken.

Toen zeide Raffles op ernstigen toon:

„Het is inderdaad een groot ongeluk, vrienden, maar wij hebben het voor een deel aan onszelf te wijten, wij zijn wel wat al te lichtzinnig te werk gegaan ditmaal. Klagen helpt niet. Wij kunnen van onze trouwe vliegmaschine geen gebruik maken. En of wij willen of niet, wij zullen met onze motorboot moeten vertrekken.”

„Maar dat staat gelijk met zelfmoord”, riep Brand verschrikt uit. „Wij zullen tusschen de ijsschotsen verpletterd worden en trouwens, wij zullen niet eens den kleinen inham kunnen uitvaren, waar onze boot geankerd ligt.”

„Wij moeten er uit!” riep Raffles bijna woest, terwijl hij de vuisten balde. „Er moet een middel zijn, ik weet er een en als het moet dan zullen wij het toepassen. Kom mede, opdat wij den toestand kunnen opnemen.”

Raffles begaf zich naar den zuidelijken rand van de hoogvlakte en de beide mannen volgden hem, zeer terneergeslagen door dezen onverwachten tegenslag, die hem wellicht zou dwingen, wekenlang op dit eiland te vertoeven, totdat de zee weder ijsvrij zou zijn en de overtocht gewaagd kon worden.

Ook van den rand van de hoogvlakte kon men het zuidelijke gedeelte van de IJszee over een groot gedeelte overzien.

Raffles had een kijker voor het oog gebracht en tuurde er langdurig en scherp door naar den gezichtseinder.

Eindelijk liet hij het instrument weder zakken en zeide:

„Tot op een kilometer ongeveer van de kust is het ijsveld een aaneen gesloten oppervlakte maar daar voorbij zie ik drijfijis en verder in het zuiden als een breede vaargeul, en ik stel voor, om die, zoover als wij kunnen af te varen.”

„Maar hoe moeten wij die geul bereiken?” riep Brand uit. „Wij kunnen toch een motorboot van dertig ton niet over het ijsveld daarheen sleepen?”

„Neen, maar wij kunnen een geul er doorheen maken,” antwoordde Raffles.

„Op welke wijze dan?”

„Door het ijs over een oppervlakte van een kilometer op te blazen.”

„Ik dacht wel, dat Mylord dat zou voorstellen,” zeide Henderson bedaard. „Er is dynamiet in overvloed in de geheime bergplaats in de rots. Wij hebben wel vijf kilometer geleidingsdraad goed opgeborgen en een groot aantal patronen. Ik geloof dat het middel van Mylord heel goed is toe te passen.”

„Wij zullen het in ieder geval probeeren,” zeide Raffles eenvoudig. „Laten wij aanstonds aan het werk gaan. Brand, begeef je naar de hut en breng zooveel levensmiddelen als je kunt dragen naar de motorboot. Wie weet hoe lang wij onderweg moeten blijven. Henderson en ik gaan naar de bergplaats in de rots en halen daar wat er noodig is. Wij voegen ons bij je op de plek, waar de motorboot voor anker ligt.”

Aanstonds begaven de beide mannen zich weder naar de rots op de oostkust, welke zij zoeven beklommen hadden en waar zich in een verborgen nis in den zijwand van de tunnel een bergplaats bevond, waar een paar honderd kilo dynamiet, geleidingsdraad en patronen waren opgeslagen.

Behoedzaam werd het gevaarlijke ontplofingsmiddel in twee keeren weg gebracht, waarbij de geweldige kracht van Henderson goede diensten bewees en tenslotte was alles neergelegd op een kleine landtong, die een inham afsloot, waar van ruwe planken en boomstammen een soort van boothuis was vervaardigd, onder welks dak veilig de „Zeemeeuw”,

de ranke, snelle motorboot voor anker lag.

Dit alles nam vrij veel tijd in beslag, en alvorens de drie mannen verder gingen, besloten zij, een stevige lunch te gebruiken, want daartoe zou in de eerste uren zeker geen gelegenheid meer bestaan, en zij zouden hun lichaamskracht ten volle noodig hebben, om den strijd met het ijs aan te binden.

Zij keerden dus weder naar de hut terug, nadat de gevaarlijke springstoffen zorgvuldig waren geborgen in het boothuis, en daar bereidden Henderson en Brand vlug en handig een soep van berenvleesch, die den mannen goed smaakte.

Er werd onder het eten zeer weinig gesproken, want allen waren in een ernstige stemming.

Hun toestand was inderdaad niet van gevaar ontbloomt.

Zij bevonden zich hier in het hooge Noorden, waar het menigmaal ver in April ja zelfs begin Mei werd, voor de zee weder bijna vrij van ijs was.

Het vroor hier nog zeer hard, en het gevaar was volstrekt niet denkbeeldig, dat de ijsschotsen zich vaster dan ooit aaneen zouden sluiten, zoodat het onmogelijk zou zijn, met de kleine „Zeemeeuw” de open zee te bereiken.

Dit alles zou niets te beteekenen hebben, wanneer slechts „Sperwer” in staat ware geweest, de drie mannen naar Engeland over te brengen. Een reis die niet langer dan een uur op zijn hoogst had behoeven te duren!

Maar de schroef van het toestel was zoodanig vernield, dat er aan gebruik van het vliegtuig niet te denken viel.

Wel waren er geconserveerde levensmiddelen op het eiland aanwezig, maar die zouden ten hoogste een paar weken strekken, en wanneer de koude nog feller werd, en een paar maanden aanhield.... wat dan?

Zij moesten dus alles in het werk stellen om zoo spoedig mogelijk van Schatkamer-Eiland af te komen — beter vandaag dan morgen, want morgen zou zich wellicht het open gedeelte in het ijsveld, dat omstreeks een kilometer verder begon, weder gesloten hebben.

Zoodra de drie mannen den maaltijd gebruikt hadden, begaven zij zich allereerst naar de vlieg-machine, en sleepten deze naar het midden van de hoogvlakte, waar zij haar bedekten met het zeildoek, hetwelk zij zorgvuldig bevestigden aan stevige pennen door Henderson in den bodem geslagen.

De vleugels echter werden, uit vrees voor

beschadiging, naar de hut vervoerd, waar zij ook beter bestand zouden zijn tegen den invloed van het weder.

Wat de vlieg-machine betreft — zij was goed verborgen onder het zeildoek, de sneeuw zou dit bedekken en de vlieg-machine totaal onzichtbaar maken, en haar tevens beschermen tegen al te felle koude, die de teedere machine-deelen zou kunnen benadeelen.

Pas nadat Raffles zich overtuigd had, dat de kostbare machine zoo goed beschermd was, als onder de gegeven omstandigheden mogelijk was, begaven zich de drie mannen weder naar de plek, waar de motorboot in haar boothuis lag.

Zij begonnen met het ijs weg te hakken rondom dit houten huisje en een soort geul te maken, waardoor zij de boot naar buiten konden trekken.

Vervolgens begon het eigenlijke werk.

De geleidingsdraad werd het eerst met het einde vastgemaakt aan den stam van een boom, die dicht bij den oever stond, en ontrold, en waarbij de drie mannen zich ongestraft op de ijsvlakte konden wagen, die op de dunste plekken ruim anderhalve decimeter dik was.

Het bleek gelukkig, dat de geleidingsdraad lang genoeg was, om tot het open water te reiken, dat wil zeggen ruim een kilometer.

Hier werd de draad opnieuw bevestigd, en nu begon het moeilijke werk van het aanbrengen der dynamietpatronen, waarvan de drie mannen zich ruimschoots voorzien hadden.

Terug loopende hakten zij om de tien meter een gat in het ijs, waarin de patroon moest passen zonder al te veel speling, en vervolgens werd de onstekingscapsule in verbinding gebracht met den geleidingsdraad.

Ieder van de drie mannen moest dus om de dertig meter een van deze openingen maken.

Op deze wijze werd de geheele rij dynamietpatronen aangebracht en het duurde bijna drie uren voor de laatste patroon, op twintig meter van de kust, dus op veiligen afstand met den geleidingsdraad in verbinding werd gebracht.

Raffles had intusschen de elementen opgesteld, noodig voor het opwekken van den electrischen zwakstroom en de beide uiteinden van den dubbelen draad bevestigd aan de klemmen van het drukcontact.

Om half drie in den middag was alles gereed.

Raffles had bij zijn contactplank post gevat. Het oogenblik was aangebroken.

Hij greep het koperen hefboompje, sloot den stroom....

Een geweldige losbarsting liet zich hooren,

die mijlen in het rond gehoord moest zijn en de walrussen en ijsberen zeker met grooten schrik vervulde.

De uit elkaar gerukte ijsschotsen vlogen tot op een hoogte van vijftig meter door de lucht en kwamen met een ontzettend geweld weder neder op het ijsveld, dat hierdoor nog meer vernield werd. Het water spoot over een lengte van een kilometer tot op groote hoogte op en het duurde vele minuten voor alles weder tot rust was gekomen.

Maar toen slaakten de drie mannen een kreet van blijdschap. Tot op weinige meters afstand van de motorboot strekte zich een breede vaargeul uit, niet geheel vrij, maar waarin de ijsschotsen toch zoodanig vergruizeld waren, dat het de „Zeemeeuw” niet moeilijk zou vallen, er zich een weg door heen te banen.

In allerijl werd de laatste ijssdam stuk gehakt en de motorboot voer de vaargeul binnen. De drie mannen hadden zich ingescheept. Raffles nam aan het kleine stuurwiel plaats, Henderson keek de krachtige motor van het vaartuig nog eens goed na, en daarop stevende de „Zeemeeuw”, voorzichtig haar weg kiezend door de vaargeul, die op de smalste plaatsen toch nog altijd meer dan acht meter breed was, zee-
waarts.

Er werd veel gevergd van de stuurmanskunst van Raffles, want nu en dan kwamen zware ijsschotsen aandrijven, welke men ontgaan moest, daar een botsing voor de ranke motorboot noodlottig zou kunnen zijn.

Toch was het zaak, zoo spoedig mogelijk te trachten het open water te bereiken want door de felle vorst zou de geul zeker binnen weinige uren weder zijn dichtgevroren.

Maar reeds kwam de open zee in zicht en een half uur, nadat de „Zeemeeuw” het eiland verlaten had, dreef zij op de golven van den Oceaan en slechts heel in de verte doemden hier en daar ijsbergen en groote schollen op.

Aanstands dreef Raffles de snelheid van de boot zooveel mogelijk op, maar hij was al spoedig genoodzaakt zijn koers te wijzigen, die pal zuidelijk moest zijn, teneinde een geweldig grooten ijsberg te ontwijken, die zijn weg scheen te willen versperren.

Maar een half uur later dreigde weer een hinderpaal van een anderen aard.

Op nauwelijks een halve kilometer afstand voor de motorboot doemde een ijsveld van reusachtigen omvang op.

Links en rechts van de motorboot strekte het zich uit, zoover de blik reikte.

Raffles schatte de lengte op minstens vijf kilometer en niemand kon zeggen of het inderdaad nog niet veel langer was.

Indien het ijsveld even breed was, dan deed zich een hinderpaal voor, die wel eens onoverkomelijk kon blijken.

Brand was in den mast van de motorboot geklommen, met zijn kijker gewapend, en hij liet zich nu weder op het dek glijden en zeide: „Er zullen wel eenige uren mee gemoeid zijn, Edward, wanneer wij om dit ijsveld heen willen varen.”

„Hoe breed is het op deze plek ongeveer?” vroeg Raffles.

„Hoogstens vier kilometer.”

„Welnu, dan zullen wij er niet omheen, maar er overheen gaan,” zeide Raffles kalm.

„Ben je van plan de motorboot over die ijsvlakte heen te duwen?” vroeg Brand verbaasd.

„Dat niet, we zullen haar eenvoudig op de sledeijzers zetten, die zich aan boord bevinden he het zeil hijschen. Het is een gelukkige omstandigheid, dat wij den wind recht van achteren hebben.”

„Alles goed en wel, maar hoe krijgen wij de boot op het ijs?”

„Dat zal gemakkelijker gaan, dan het op het eerste gezicht schijnt,” antwoordde Raffles bedaard. „Zooals je ziet steekt het ijsveld op de plek, welke wij thans naderen, hoogstens een decimeter boven de oppervlakte van het water. Wij hebben niet anders te doen dan over een breedte van twee meter ongeveer zooveel van het ijs weg te kappen, dat de motorboot als het ware er tegen op kan varen.”

„Dan zul je de schroef vernielen, die zich bijna een halve meter onder water bevindt.”

„Daarvoor bestaat volstrekt geen gevaar, want we zullen de motorboot met behulp van haar eigen gangspil langzaam en voorzichtig op het ijs trekken.”

Onder het spreken had Raffles voorzichtig de boot op de ijsvlakte aangestuurd en de motor afgezet, waarna de „Zeemeeuw” zich zachtjes en zonder eenigen schok langs den rand van het ijsveld vlijde, dat hier als met een reusachtig mes was afgesneden.

Henderson had met de lijn in de hand gereed gestaan op de voorplecht. Hij sprong op het ijsveld en droeg zorg dat de boot niet meer kon afdrijven.

Met de lijn steeds in de hand liep hij ongeveer dertig meter het ijsveld op, hakte daar een gat in het ijs en dreef er met geweld het

afgebroken uiteinde van een spar in, bijna zeven centimeter dik en stevig genoeg om er het uiteinde van de lijn aan te bevestigen.

Hierna begaf hij zich weder aan boord, en daar het andere einde van de lijn om het gangspil bevestigd was, behoefde men nu verder niets anders te doen dan het ijs weg te hakken en met de handspaken, die daarvoor bestemd waren het gangspil in beweging te brengen.

Met man en macht trok men aan het werk en een half uur later was er een soort hellend vlak vervaardigd, waarlangs de motorboot als het ware op het ijsveld zou kunnen klauteren.

De „Zeemeeuw” werd nu met den voorsteven recht voor dit glijvak gebracht, en terwijl Brand post vatte bij het roer, grepen Raffles en Henderson ieder een handspak, zetten die in het gangspil en trokken uit alle macht.

De lijn van staaldraad stond strak als een snaar, en een oogenblik leek het als of de „Zeemeeuw” op dezelfde plek zou blijven.

Maar eensklaps hief de voorsteven zich uit het water, gleed op het ijs en nu bewoog de boot zich langzaam voorwaarts en rustte eenige minuten later veilig en wel, naar een zijde overhellend, op de dikke ijsschol, die haar gewicht met gemak bleek te kunnen dragen.

De beide sledeijzers werden te voorschijn gehaald en aan weerszijden onder de boot bevestigd, en nadat de lijn weder was losgemaakt, begaven de drie mannen zich aan boord en heschen het kleine zeil.

En nauwelijks was dit geschied, of het zeil bolde zich en als een pijl uit den boog, sneller zelfs dan de motor haar door het water kon voortbewegen, stootte de motorboot over het spiegelgladde ijs.

In een oogwenk had de „Zeemeeuw” de weinige kilometers afgelegd en de vaart was op het laatste oogenblik zoo groot, dat de boot nog met een sneltreinvaart over de spiegelgladde oppervlakte gleed, toen Henderson reeds weder het zeil had gestreken.

Van tegenhouden was geen sprake en van sturen nog veel minder en met schrik zagen de drie mannen den rand van het ijsveld met verbijsterende snelheid naderbij komen.

Eenige seconden later plofte het motorjacht in zee en de golven spatten meterhoog op. Maar het voortreffelijk gebouwde vaartuig hield goed stand, richtte zich op en dreef op de golven, zonder eenig ander nadeel, dan dat er een heel stuk water binnen was gekomen, hetwelk Henderson echter snel uithoosde.

Men moest nu met de armen, in het ijskoude

water gedompeld, de dikke touwen lossnijden, waarmede de sledeijzers aan de boot bevestigd waren geweest en ze weder aan boord trekken.

Door al dit oponthoud was de duisternis reeds gevallen, toen Raffles de motor opnieuw in beweging zette en hij was nu genoodzaakt met de grootste behoedzaamheid verder te gaan, daar een onverwachte ontmoeting met ijsschollen thans noodlottige gevolgen zou hebben.

Gelukkig bevond zich een sterk zoeklicht aan boord, die de omgeving tot op eenige kilometers afstand helder verlichtte.

Langzaam werd de tocht voortgezet, maar gelukkig deden zich geen hinderpalen meer voor en Raffles durfde het er wel op wagen, de opvarenden eenige nachtrust te gunnen, in dezer voege, dat telkens twee mannen zouden waken.

Toen de zon boven den horizon verrees deed zich heinde en ver niets anders voor dan de vrije zee en aanstonds versnelde Raffles de vaart van de motorboot weder.

Tegen den middag was de temperatuur aanmerkelijk hooger geworden en men was reeds eenige malen een visschersvaartuig gepasserd, Engelsche stoomtrawlers, die zich ver van de kust hadden gewaagd.

Er deed zich bij het verdere van de reis niets bijzonders voor en laat op den avond voer de boot de haven van Hull binnen.

Zij meerde aan een van de jachtsteigers, de formaliteiten werden vervuld en Brand, die tamelijk vermoeid was, meende niet anders, of Raffles zou nu aanstonds naar een hotel zoeken.

Maar het was, alsof de Groote Onbekende door een zonderlinge onrust werd voortgedreven. Hij had zijn horloge geraadpleegd bij het aan wal stappen en de drie mannen begaven zich rechtstreeks naar het station, waar zij nog juist bijtijds aankwamen, om den nachttrein naar Londen te kunnen halen.

Zij sliepen bijna onmiddellijk in en toen zij om zeven uur in den morgen ontwaakten, reed de trein door, of liever over de voorsteden van de wereldstad.

Raffles en zijn beide metgezellen stegen aan het eerste het beste station uit, maar verwisselden den trein slechts voor een auto, waarvan de chauffeur bevel kreeg hen naar een klein dorp op eenige kilometers ten noorden van Londen te rijden, waar het landhuis gelegen was, hetwelk Eleonore Manoury tot verblijfplaats strekte.

Het was negen uur, toen Raffles den chauffeur

feur liet stilhouden voor het lage hek, hetwelk het landhuis omringde.

„Blijf hier even op mij wachten,” zeide hij op zachten toon tot Brand.

Hij sprong uit de auto, opende het hekje, liep haastig langs het grintpad naar de voordeur en belde aan.

Hij belde nog eens en voor de derde maal. Toen zag Brand, die hem niet uit het oog

verloren had, hoe hij om het huis heen liep, en uit het gezicht verdween.

Tien minuten later keerde hij terug.

Zijn gelaat was bleek en ernstig.

„Wat is er ?” vroeg Brand zachtjes. „Heb je haar gesproken ? Is ze weer ingestort ?”

„Zij is er niet meer, Brand. Het huis is verlaten.”

HOOFDSTUK VI.

ONDERZOEKINGEN.

Brand begreep aanstonds de beteekenis van deze weinige woorden.

Raffles had de jonge vrouw ernstig op het hart gedrukt, het huis niet te verlaten en als zij er niettemin niet aanwezig was, dan wilde dit zeggen, dat er iets noodlottigs met haar was gebeurd.

Raffles stond slechts een oogenblik met het hoofd gebogen, maar toen hief hij het met een ruk weder op en zijn oogen schitterden van ontombare geestkracht.

„Stap maar uit. Wij hebben de auto thans niet meer nodig,” zeide hij zacht.

Brand en Henderson verlieten den wagen en Raffles betaalde den chauffeur, die dadelijk daarop weg reed.

Zoodra de wagen uit het oog was verdwenen riep Brand.

„Hoe ben je binnen gekomen?”

„Ik heb een raam aan de achterzijde van het huis open geschoven en ben naar binnen geklauterd.”

„Acht je het onmogelijk, dat Eleonore binnen enkele oogenblikken zal verschijnen?”

„Om negen uur in den ochtend, Brand. Dat acht ik inderdaad niet waarschijnlijk,” antwoordde Raffles hoofdschuddend.

„Wat denk je dan?”

„Ik denk, dat wij te laat zijn gekomen, dat is alles. De handlangers van Irwin Stanley hebben stellig haar spoor hervonden en haar op een of andere wijze, welke weet ik nog niet, weder in hun macht weten te krijgen.”

„Wat denk je nu te doen?”

„Vraag je dat nog?” riep Raffles ongeduldig uit. „Natuurlijk alles in het werk stellen om die schurken te vinden en dat zonder een oogenblik te verliezen.”

„Zouden zij reeds weten dat hun chef den dood vond?”

„Dat is bijna onmogelijk, en het is maar heel gelukkig voor Eleonore ook, anders zou zij waarschijnlijk nu reeds uit wraak vermoord zijn.”

Onder het spreken waren de drie mannen langs het tuinpad geloopt, en gingen om het huis heen, om, het voorbeeld van Raffles volgend, door het raam naar binnen te klauteren.

Allereerst begaf Raffles zich thans naar de eerste verdieping, waar zich eenige logeerkamers bevonden, waarvan de ongelukkige vrouw er zeker één voor haar verblijf had uitgekozen.

Het waren drie ruime slaapkamers gelegen aan den achterkan van het huis.

De linksche en de rechtsche bleken niet gebruikt te zijn, maar zoodra Raffles de middelste betrad, begreep hij aanstonds alles.

Eleonore Manoury had blijkbaar deze kamer in gebruik gehad, en hier moest zij zijn overvallen door de schurken, die daar hadden ontvoerd — het bed was beslapen, en naar den toestand van het beddegoed te oordeelen, had de beklagenswaardige vrouw nog getracht tegenstand te bieden.

Brand keek een oogenblik zwijgend naar deze wanorde, en zeide toen:

„Ik kan maar niet begrijpen, dat zij niet geschreeuwd heeft! Het landhuis ligt weliswaar tamelijk afgelegen, maar des nachts zouden haar kreten toch misschien wel gehoord zijn!”

„Zij zullen haar wel spoedig gekneveld of bedwelmd hebben, Brand!” zeide Raffles somber.

„Wanneer denk je, dat de ontvoering heeft plaats gehad?”

„Dat kan ik je pas zeggen, als ik den toestand nauwkeurig onderzocht heb!” antwoordde Raffles.

Hij bleef een oogenblik midden in het vertrek staan, keek toen naar het geopende raam, trad er op toe, en bekeek met de grootste aandacht het raamkozijn.

Duidelijk waren daar, zelfs met het bloote oog, twee scherp begrensde donkere afdrukken op het licht geschilderde hout te zien — daar hadden de uiteinden van een ladder tegenaan gerust.

Raffles keek om zich heen, naar beneden in den tuin, en had al spoedig dit voorwerp ontdekt, hetwelk door de bandieten daar waarschijnlijk weder was neergelegd, nadat zij er gebruik van hadden gemaakt.

„Zij zijn dus met behulp van die ladder hier binnengedrongen!” zeide Raffles op gedempten toon.

Hij haalde zijn vergrootglas te voorschijn en bekeek de indrukken van de voetstappen op den vloer onder de vensterbank.

Toen hij zich weder opgericht had, na over den modderigen indruk te hebben gewreven, lag er een uitdrukking van voldoening op zijn gelaat, en hij riep uit:

„Alle hoop is nog niet verloren, Brand! Te oordeelen naar de vochtigheid van dezen voetafdruk moet de ontvoering vannacht hebben plaats gehad! O hadden wij toch maar wat meer spoed gemaakt — dan hadden wij dit kunnen voorkomen!”

„Zeggen die afdrukken je niets anders Raffles?” vroeg Brand.

„Ja, dat doen zij zeker! Er is een man bij geweest met zeer groote voeten — dat zou zelfs een pasbeginnende detective je kunnen zeggen. En er moeten minstens drie kerels aan het werk zijn geweest, want er zijn even zooveel verschillende afdrukken. Doe mij een genoegen, en zoek eens het vertrek rond, of je geen andere sporen van hun aanwezigheid kunt ontdekken. Henderson zal je daarbij wel helpen.

Ik ga eens naar beneden, om te zien of ik daar niets anders kan bespeuren. In ieder geval kan ik je nu wel zeggen, dat de ontvoerders Eleonore Manoury niet langs de ladder uit het huis hebben weggebracht, maar door de voordeur, — zie maar, op de lichte vloermat zijn duidelijk modderige voetafdrukken zichtbaar, die regelrecht naar de gangdeur leiden.”

Raffles opende deze deur, en betrad de gang, steeds den blik op den vloer gevestigd houdend, daalde vervolgens de trap af, bereikte de vestibule, opende de voordeur en stond toen op het pad, dat naar het kleine hek leidde.

Hij bukte zich, en bleef geruimen tijd in dezelfde houding staan, om de zwarte aarde vlak naast het pad te onderzoeken.

Toen richtte hij zich weer op, liet zijn blik in het rond waren, en ging toen zuchtend weder het huis binnen — hij begreep maar al te goed, dat hem een zeer moeilijke taak wachtte, die wel eens onmogelijk te volbrengen kon zijn.

En toch dacht Raffles er geen oogenblik aan haar niet te ondernemen en terug te schrikken voor de groote moeilijkheden!

Hij had zich het lot van Eleonore Manoury, de berouwvolle misdadigster, de voormalige minnares van Irwin Stanley, aangetrokken, zij had op zijn kracht vertrouwd — en hij zou haar toonen, dat hij dat vertrouwen waardig zou zijn!

Hij begaf zich weder naar de slaapkamer, waar hij Brand en Henderson ijverig bezig vond met het doorzoeken van het vertrek, en vroeg:

„Heb je iets van waarde ontdekt?”

„Niets van beteekenis, Edward!” antwoordde Brand leurgesteld. „Er is een vaasje van de tafel gevallen, waarin een paar bloemen stonden — en dat is ongeveer alles!”

„Een bewijs te meer, Brand, dat Eleonore zich heeft trachten te verzetten, en dat er een worsteling met de bandieten heeft plaats gehad. Maar wat kan één enkele vrouw uitrichten tegen drie en misschien vier, of nog meer sterke kerels!”

„Heb je iets ontdekt?”

„Alleen dit, dat er bij het gezelschap een groote, zware kerel geweest moet zijn — waarschijnlijk dezelfde met de groote voeten, en die een zwaren last heeft gedragen — denkkelijk de ontvoerde vrouw, want hij is een paar malen naast het pad getreden, en zijn voeten hebben daarbij zeer diepe indrukken gemaakt, veel dieper dan die van zijn metgezellen, en

de hakken verreweg het diepst, zooals altijd het geval is bij iemand die iets zwaars in de armen draagt, en dus het zwaartepunt van zijn lichaam meer naar achteren moet verplaatsen. Ik kan echter niet zeggen, dat wij veel aan die wetenschap hebben!"

„Met welk voertuig zouden zij haar hebben weggebracht?"

„Met een auto — daaraan is niet te twijfelen! Helaas valt het met zulk een voertuig heel wat moeilijker te zeggen, welke richting het gevolgd heeft, dan bij een door een paard getrokken rijtuig. Een paardenhoef laat natuurlijk geen twijfel over aangaande de richting — maar alle autobanden, zelfs de nieuwe, maken een gelijken indruk, in welke richting zij ook gaan, met uitzondering alleen van enkele weinige gevallen, waarbij de wielen voorzien zijn van non-slipping-banden, waarop verhoogingen zijn aangebracht in „V"-vorm, waarvan de punt vooruit is gericht — en dan moet de band nieuw zijn, en de weg niet al te modderig! Slechts in dat geval is het te zien, in welke richting de auto zich verwijderd heeft — maar denkelijk wisten de bandieten dat ook wel, en ik ontdek wel acht of tien sporen van auto's naast elkaar maar van geen daarvan is het te zeggen, in welk richting het leidt."

„Geloof je dan ook niet, Raffles, dat dit onderzoek met groote moeilijkheden gepaard zal gaan?"

„Zonder eenigen twijfel — maar ik denk er niet aan, het nu reeds op te geven. Wij zullen ons vermommen, Brand, mijnentwege als landarbeiders, en wij zullen, allereerst in de richting van Londen, overal navraag doen, en misschien ontdekken wij op die wijze wel iets. Wij moeten echter aanstonds beginnen, want ik vrees voor het leven van Eleonore Manoury, zoodra het hier bekend wordt, dat Stanley door mijn toedoen in Amerika den dood heeft gevonden. Dan zal de woede van de bandieten geen perken meer kennen, en zij zullen op vreeselijke wijze hun wraak botvieren op de ongelukkige vrouw, aan wie het zeker gedeeltelijk te wijten is, dat Irwin Stanley, de aanvoerder van het Genootschap van den Gouden Sleutel, eindelijk door zijn zonden is achterhaald, en den dood heeft gevonden."

Wanneer Raffles zich iets dergelijks voornam, dan aarzelde hij ook niet, en zoo togen reeds een half uur later de drie mannen, allen in verschillende richtingen er op uit, teneinde voorzichtig navraag te doen, en hier en daar

te vernemen, of men ook een vreemde auto had gezien, die snel in de richting van Londen reed, vroeg in den morgen, toen het nog duister was.

Zij hadden van te voren nauwkeurig hun gebied afgepaald, zoodat zij niet tweemaal op dezelfde plek zouden behoeven te informeren.

Henderson zou zich uitgeven voor een landarbeider, Brand en Raffles hadden zich het uiterlijk gegeven van heerenboeren, die hier vreemd waren in de srteek en er maar eens een kijkje kwamen nemen.

Vier uur later kwamen de mannen bijeen in het landhuis van graaf Palmhurst.

Zij waren vermoeid, terneergeslagen, en stil — hun pogingen waren vruchteloos geweest, — men had hen volstrekt niets kunnen mededeelen, wat van eenige waarde was geweest.

Het middagmaal werd zwijgend gebruikt, en allen waren onder den indruk van hun vergeefsche tochten.

Het gevaar voor de ongelukkige Eleonore Manoury werd nu zeer dreigend, want het kon nu onmogelijk lang meer duren, of men zou in New-York de identiteit ontdekken van den man, die met zijn auto op den overweg door den trein van Chicago verpletterend was, en dan zou de telegraaf spoedig dit bericht naar Engeland zenden — en wat dan het lot van de rampzalige vrouw zou zijn, was maar al te zeker!

Onmiddellijk nadat het maal gebruikt was, begon Raffles den voortuin opnieuw te onderzoeken, met een ontembare wilskracht, en vastbesloten om het uiterste te beproeven.

Na ongeveer tien minuten trad hij haastig het huis weer binnen, en zocht Brand op, die al weder in de slaapkamer aan het zoeken was.

„Waar is Henderson?"

„Hij zoekt in den tuin, achter het huis!"

Raffles trad voor het raam, stak twee vingers van de rechterhand in den mond, en liet een schel gefluit hooren.

Eenige minuten later klonk de zware stem van Henderson uit de duisternis van den tuin:

„All right, Mylord!"

„Kom eens hier, James!"

De reus ging het huis binnen, en stond een oogenblik later tegenover Raffles.

„Wij hebben hier immers een motorrijwiel?" vroeg Raffles.

„Ja, Mylord, er staat een Indian in de garage!"

„Goed zoo! Rijd zoo vlug als je maar kunt naar ons huis, James, keer terug met een snelle auto, maar vergeet niet, mijn terrier, Busto, mee te brengen!”

„Je hebt dus iets gevonden, waaraan je den hond lucht kunt geven?” riep Brand verheugd uit.

„Dit!” riep Raffles, en hij hield een bemoderden glacé-handschoen omhoog, die blijkens zijn grootte had toebehoord aan denzelfden man, die op het bezit van zulke reusachtige voeten kon bogen.

„Maar Edward — die mannen hebben toch zeker in een gesloten auto gezeten. Denk je werkelijk, dat de hond het spoor zal kunnen volgen?”

„Wij moeten het in ieder geval probeeren!”

„Maar dan moeten wij die tien kilometer loopen — en dan zijn wij nog pas aan de grens van Londen!”

„Al moest ik ze kruipen!” riep Raffles op woesten toon uit. „Nooit zou ik het mezelf vergeven, als door mijn onachtzaamheid die vrouw iets noodlottigs zou overkomen. En ga nu, Henderson!”

Zonder een woord te zeggen, verliet Henderson het vertrek, en een oogenblik later hoorden de beide vrienden het machtig gedreun van den sterken motor, dat zich snel verwijderde.

Nog geen vol uur later klonk het geluid van een snel naderende auto — het was Henderson, die terugkeerde.

Hij droeg iets onder den arm, dat scheen te bewegen, en spartelde om zich vrij te maken — het was Busto, de ruigharige terrier van John Raffles!

Zoodra het dier binnen was, sprong het als dol tegen zijn meester op, maar op het eerste bevel van Raffles ging de hond aanstonds liggen, en keek Raffles kwispelstaartend en met zijn schrandere oogen vragend en onderzoekend aan.

„Wij zullen geen tijd verliezen!” zei Raffles kortaf. „Op weg!”

Een oogenblik later hadden allen, nadat de lichten in het huis gedoofd waren, en de deuren en ramen zorgvuldig gesloten waren, het landhuis verlaten.

Zoodra zij op den weg waren gekomen, liet hij Busto aan den handschoen ruiken, en het schandere dier liep even zachtjes blaffend heen en weer, en snelde toen in de vallende duisternis zoo vlug den weg naar Londen op, dat Raffles, die hem aan de lijn had gelegd, moeite had hem in bedwang te houden.

Henderson had achter het stuurwiel van de auto plaats genomen, en volgde nu langzaam.

Langs den weg stonden vrij wat eenzame hoeven en landhuizen, en telkens verwachtte Brand, dat de hond voor een van die huizen zou stil staan — maar telkens vergiste hij zich. Busto, met den neus naar den grond gebogen, links noch rechts ziende, liep regelrecht door, en de jonge man verbaasde zich over den fabelachtig ontwikkelden speurzinn van het dier, dat het spoor wist te volgen van een man, die in een naar alle waarschijnlijkheid gesloten auto had gezeten!

Het is waar, dat hij lucht had kunnen nemen aan een handschoen — en er zijn weinig deelen van het lichaam, die een voor den hond beter waarneembare lucht afscheiden dan de hand — of het moest de voet zijn!

De tien kilometer werden in nog geen zeven kwartier afgelegd, en nog altijd liep de hond rechtdoor, volgde de hoofdstraat van een paar voorsteden, en scheen zich om niets te bekommeren dan om het spoor hetwelk hij volgde.

Maar nu werden de straten talrijker, het verkeer werd levendig, de zijstraten en pleinen vermeerderden zich telkens — en eindelijk moest Raffles zich zelf wel bekennen, dat Busto in de wereldstad het spoor bijster was geworden....

Hij jankte klagend, en ging eensklaps midden op den weg zitten, om Raffles met zijn verstandige oogen smeekend aan te zien, als vroeg hij hem om vergiffenis.

Maar Raffles streelde het dier liefkoozend over den schranderen kop, en zeide:

„Geen andere hond zou je dit hebben nagedaan, Busto! Je hebt jezelf niets te verwijten — je hebt gedaan wat je kon!”

Raffles wierp een blik om zich heen, keek naar het naambordje op den hoek van de straat, en eensklaps scheen hem iets in te vallen.

„Je weet zeker wel waar de Cromwell-Street ligt, Brand?” zoo wendde hij zich tot den jongen man, die met zorgelijk gelaat in het rond zag.

„De Cromwell-Street? Daar staat toch ons eigen huis! Wel, hoogstens twintig minuten loopens hier vandaan!” antwoordde Brand „Waarom vraag je dat?”

„Omdat de hond ons zonder aarzelen tot op deze plek heeft gebracht, en omdat in de Cromwell-Street een zekere Hopkins woont — de vriend en beschermer van Stanley die hem het laatst gehuisvest heeft, voor hij naar Amerika

de wijk nam! Wij gaan er onmiddellijk heen, Brand — daar valt mij in dat het volstrekt niet ondenkbaar is, dat de bandieten de jonge vrouw naar het huis van den intiemsten vriend van Stanley hebben gebracht!”

Op dit oogenblik liep er een luid schreeuwen-
de krantenjongen voorbij, die uit alle macht

gilde:

„Een gevaarlijk misdadiger door een ongeluk gedood! De aanvoerder van de moordenaarsbende, Irwin Stanley door een locomotief verpletterd! John Raffles, de langezochte avonturier in New-York gezien!”

HOOFDSTUK VII.

GERED!

Een oogenblik stonden de drie mannen als aan den grond genageld, en luisterden naar deze noodlottige tijding, die Eleonore Manoury den dood zou brengen.

Toen werden zij allen door dezelfde gedachte bezielde — zij moesten handelen, voor het te laat was!

Bevond de ongelukkige vrouw zich niet in het huis van Hopkins, die in Londen doorging voor een achtbaar makelaar — dan zouden zij wel iedere hoop moeten opgeven om haar te kunnen redden, maar deze laatste kans mochten zij niet ongebruikt voorbij laten gaan.

„Rijd ons onmiddellijk naar de Cromwell-Street, James, zoo snel als de wagen wil loopen, maar houd een paar huizen van te voren stil!” beval Raffles, en het volgende oogenblik raasde de auto weg.

Raffles overtuigde zich, dat hij in zijn portefeuille zijn aanstelling als detective had, en toen hij het voortreffelijk nagemaakte stuk vond, scheen hij gerust gesteld.

Nog geen tien minuten later had de auto de Cromwell-Street bereikt, en zij stond nu stil op ongeveer vijftig meter van een deftig huis — waar een zeer gevaarlijk man woonde, Hopkins, die, zonder dat iemand behalve Raffles en Eleonore Manoury het wisten, Irwin Stanley onder zijn dak had gehuisvest, toen deze moordenaar en dief door de politie werd gezocht.

De auto werd gestald in een garage, die zich daar ter plaatse bevond, en de drie mannen liepen haastig verder.

Raffles stond stil voor het huis, juist naast dat van Hopkins gelegen, en belde aan.

„Wat ben je van plan?” vroeg Brand verwonderd.

„Dat zul je aanstonds zien, heb nog even geduld!” antwoordde Raffles.

De deur werd geopend door een huisknecht, die de drie bezoekers verbaasd opnam.

„Is dokter Mushgrave thuis, vriend?” vroeg Raffles, die naam en titel op het koperen naam-bord gelezen had. „Wij moeten hem aanstonds spreken! Wij zijn detectives!”

De bediende liet met een tamelijk verschrikt gezicht de drie mannen en Busto binnen en geleidde hen naar de wachtkamer van den geneesheer, die een oogenblik later zelf binnentrad, minstens even verwonderd als zijn huisknecht, en op Raffles toetrad met de vraag:

„Wat zegt mijn bediende, heeren? Zijt gij detectives?”

„Hier is mijn aanstelling, dokter!” antwoordde Raffles, en hij liet den geneesheer het document lezen, waarop hij vervolgde:

„Sta mij toe kort te zijn, dokter! Gij zijt de buurman van een hoogst gevaarlijk individu. Ik meen Hopkins, den makelaar! Natuurlijk hebt gij reeds in de avondbladen gelezen, dat Irwin Stanley, de langgezochte misdadiger eindelijk te New-York door zijn noodlot is achterhaald! Welnu, die Hopkins is een intiem vriend van hem, en heeft hem gehuisvest, kort voordat hij naar Amerika de wijk nam.”

„Wat zegt gij daar?” riep de geneesheer in de grootste verbazing uit. „Weet gij het zeker?”

„Er valt niet aan te twijfelen, dokter! Op dit oogenblik bevindt zich, naar ik reden heb te vermoeden, een jonge vrouw in de macht van dien ellendeling, en zij verkeert in het grootste gevaar, want zij is het geweest, die voor het eerst de politie op het spoor bracht van Irwin Stanley.”

„Maar mijnheer, waarom wendt gij u dan tot mij?” riep de geneesheer verwonderd uit, „arresteer den fielt, en bevrijd die vrouw!”

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„Gij kent dien man niet, dokter! Bij het minste verdachte gerucht zou hij, daaraan twijfel ik geen oogenblik, die ongelukkige dooden — of hij zou haar weten weg te voeren, langs een geheimen uitgang, en ook dan zou haar lot niet twijfelachtig zijn. Het is dus volstrekt noodzakelijk, dat wij den schurk onverhoeds overvallen, voor hij kwaad heeft kunnen aanrichten, en daarom juist wenden wij ons tot u!”

„Maar in welk opzicht kan ik u daarbij van dienst zijn?” vroeg de geneesheer verwonderd.

„Beantwoord slechts deze vraag dokter — bevindt er zich een tuin achter uw huis?”

„Ja zeker!”

„Grenst die aan den tuin van uw buurman?”

„Ja, hij is er door een manshoogen muur van gescheiden!”

„Dan hebben wij niet anders te doen, dokter, dan u verlot te vragen, over den scheidingsmuur te mogen klauteren! Wij kunnen dan aan de achterzijde, zonder dat het gemerkt wordt, zijn huis binnendringen, en hem overrompelen!”

„Als het anders niet is, mijnheer — ga dan gerust uw gang!” riep de geneesheer uit. „Ik ben maar al te blij, dat ik op deze wijze de Justitie behulpzaam kan zijn bij de uitoefening van haar taak! Ik zal u aanstonds den weg wijzen! Wees zoo goed mij te volgen!”

En de geneesheer ging de drie mannen voor door een aantal gangen, naar de achterdeur van het huis, welke hij voorzichtig opende, en toen fluisterend zeide:

„Daar staat een klein trapje, dat gij kunt gebruiken! Ik wensch u succes toe!”

„Dank u dokter! En ik hoop, dat gij in uw ochtendblad zult kunnen lezen, dat er een gevaarlijke schurk onschadelijk is gemaakt! Er zullen wel bewijzen te leveren zijn, dat die Hopkins de medeplichtige is geweest van Stanley!”

En met deze woorden verdween Raffles in de duisternis met den hond op zijn arm en gevolgd door zijn beide metgezellen, terwijl de geneesheer de deur weer zachtjes achter hen sloot.

De achterzijde der meeste huizen was volkomen duister — maar op de tweede verdieping van het huis van Hopkins meende Raffles een lichtschijnsel door een kier van een gordijn te zien dringen.

Voor het overige was ook de achtergevel van zijn huis in duisternis gedompeld.

Met behulp van het kleine trapeertje beklommen de drie mannen den muur, en lieten zich aan den anderen kant zonder gerucht te maken in de zachte aarde van een bloemperk vallen.

Busto scheen zeer nauwkeurig te weten, waar het om ging, want hij maakte niet zooveel gerucht als een muisje, hoewel zijn oogen thans als kolen vuur schitterden — zijn instinct zeide hem, dat hij met een vijand te doen kreeg!

De drie mannen overtuigden zich dat hun revolvers geladen waren, en Raffles haalde uit een lederen tasch eenige voorwerpen, waarvan hij de kracht aanstonds beproefde op de achterdeur van het huis, na zich deugdelyk te hebben overtuigd, dat er zich geen schelinrichting aan bevond.

Binnen vijf minuten tijds had hij met behulp van een eigenaardig gevormde cirkelzaag het bovenste paneel uit de deur gezaagd, en het gat was groot genoeg, om zelfs aan Henderson doortocht te verleen.

Toen zij allen binnen waren, vroeg Brand:

„Hoeveel bedienden houdt de schelm er op na?”

„Ik meen mij te herinneren, dat er, behalve een oude huishoudster, die zich op dit uur reeds ter ruste heeft begeven, alleen nog maar een huisknecht en een dienstmeisje zijn.”

„Hoe moet het met het dienstmeisje en den bediende?”

„O, als die maar eenmaal weten, wie en wat hun meester eigenlijk is, zullen zij wel op onze hand zijn.”

Raffles zou spoedig genoeg gelegenheid hebben, om dit proefondervindelyk te bewijzen, want de drie vrienden waren nauwelijks de gang ten einde geslopen, toen er eensklaps een deur van een dienstbodenvertrek openging, en er een man op den drempel verscheen, gekleed in een rood en wit gestreept buisje, met vergulde knopen versierd.

Hij wilde een schreeuw van schrik geven, maar Raffles legde hem bijtijds de hand op den mond, en zeide:

„Politie! Geen geluid, vriend! Geen syllabe, wat ik je verzoeken mag! Je hoeft je volstrekt niet ongerust te maken — je loopt niet het minste gevaar! We komen niet voor jou — we komen om je meester!”

„Maar die is niet thuis!” fluisterde de knecht verbouwereerd, zoodra Raffles zijn hand van zijn mond nam.

„Niet thuis?” herhaalde Raffles ontsteld. „Weet je het zeker?”

„Mijnheer zei een half uur geleden, dat hij uitging. Maar wat wilt gij dan toch van hem?”

„Je meester, goede vriend, is een van de grootste schurken, die er hier in Londen op twee beenen rond loopen! Wij zijn detectives, en wij komen het heerschappij arresteeren en de vrouw bevrijden, die zich hier in zijn macht moet bevinden!”

„Een vrouw?” hernam de huisknecht, terwijl hij Raffles ongeloovig aankeek. „Gij drijft den spot met mij! Er is hier in het geheel geen vrouw!”

Dit was een nieuwe slag voor Raffles, want een blik op het onnoozele gezicht van den bediende was voor hem voldoende geweest, om hem de overtuiging te schenken, dat deze man zeker niet de medeplichtige was van Hopkins.

Wat hij zeide was dus waarheid.

Maar — het was volstrekt niet onmogelijk, dat de bandieten de ontvoerde vrouw hadden binnengebracht, zonder dat de bediende er iets van had gemerkt! Dat klonk zelfs waar-schijnlijk!

In ieder geval wilde Raffles zich zekerheid verschaffen.

Hij liet den verschrikten man zijn aanstelling zien als detective en hernam:

„Wij zullen het huis moeten doorzoeken. Zijt gij de eenige bediende die hier is?”

„Ja mijnheer! Het dienstmeisje heeft haar vrijen avond en de huishoudster heeft zich reeds ter ruste begeven.”

„Denkt gij dat het mogelijk is, dat uw meester in huis is, zonder dat gij het bemerkt?”

„O, ja! Dat is zeer wel mogelijk, mijnheer! Het huis is groot genoeg en er is nog een ingang terzijde waardoor mijnheer kan zijn binnengekomen!”

„Dan weet ik genoeg! Blijft gij hier totdat wij u roepen! En maak niet het minste gerucht, dat dien schurk zou kunnen waarschuwen, anders krijgt gij met de politie te doen.”

Dit denkbeeld scheen den ouden man zoo te verschrikken, dat hij bevend op een stoel ging zitten, die in het dienstbodenvertrek dicht bij de deur stond.

Raffles wenkte zijn beide metgezellen en allen bestegen de smalle trap, die blijkbaar voor de bedienden bestemd was.

Zij bereikten nu een breed portaal en stonden stil om naar de geruchten binnenshuis te luisteren.

Daar zij echter niets vernamen, bestegen zij de hoofdtrap.

Weer stonden zij stil op een groot en duister portaal.

Toen legde Raffles waarschuwend den wijsvinger tegen de lippen — zijn scherp gehoor had eenig gerucht gehoord — het kwam van de achterzijde van het huis, waar zij zooeven het lichtschijnsel hadden waargenomen.

Snel en onhoorbaar stonden zij opnieuw stil voor een groote, gesloten deur.

En zoo duidelijk, alsof zij zich in het vertrek bevonden, hoorden zij de volgende woorden, uitgesproken door een ouden man, wiens stem van lagen hartstocht beefde:

„...je zult dus sterven, Eleonore Manoury, en daarna zul je spoorloos verdwijnen, hi hi — Ja, kijk mij maar aan met je mooie, zwarte oogen, als een schoone tijgerin! Je bent in mijn macht, je mond is gesloten — Je zult boeten voor het verraad jegens de bende — En voor den dood van onzen chef!”

Het geluid van een worsteling klonk....

Raffles greep de kruk van de deur....

Zij was gesloten!

„Druk die deur eens even in, Henderson!” beval Raffles kortaf.

De reus aarzelde geen seconde.

Hij wierp zijn krachtig lichaam met onstuimig geweld tegen het paneel — en krakend vloog de deur open!

De drie mannen stormden naar binnen.

Op een sofa, de armen gebonden, den schoonen mond met een doek gekneveld, lag Eleonore Manoury — voor haar stond de oude Hopkins, de vriend van Stanley, en hij zag er waarlijk afzichtelijk uit, met zijn verwrongen gezicht, het schuim op de lippen, half over de ongelukkige vrouw heengebogen.

Met een woesten kreet wendde hij zich naar de deur.

Hij tastte naar zijn revolverzak, de oogen met bloed belooopen, maar voor hij het wapen kon trekken, was Henderson bij hem....

De reus tilde den ellendeling van den vloer, en wierp hem met zooveel geweld tegen den muur, dat hij roerloos bleef liggen.

In een oogwenk had Raffles Eleonore bevrijd, die slap tegen hem aanviel — bewusteloos van

angst, en de plotselinge vreugde over zijn komst.

„Neem dat menschelijke vod op, Henderson!” beval Raffles, naar den op den grond liggenden schurk wijzend. „Wij zullen hem even op

Scotland afleveren — met een klein briefje van mijn hand er bij! En wat deze vrouw betreft — ditmaal zal ik haar op een plek weten te brengen, waar de schurken haar nimmer zullen kunnen vinden!”

De volgende aflevering bevat:

Het verraderlijke Kameniertje

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

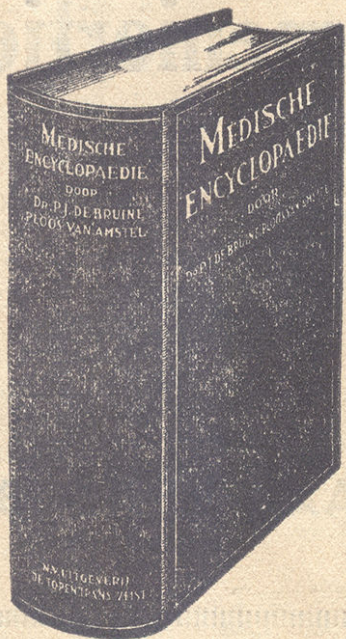
2e DRUK De vele aanvragen maakten in korten tijd noodig een 2e DRUK

Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door

Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam

ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op stevig papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 25 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.

Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaascatarrrh - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuberculose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunstdrukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

**Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM (C.)**

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenschte franco te ontvangen van **N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegr. 72, Amsterdam C. Postrekening 60092, Tel. 31791**

Ex. Medische Encyclopaedie

In linnen prachtband compleet fl. 4.50, en wenschte dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.— *

Naam

Woonplaats

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.

R.B.K.

*"Special en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam. 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

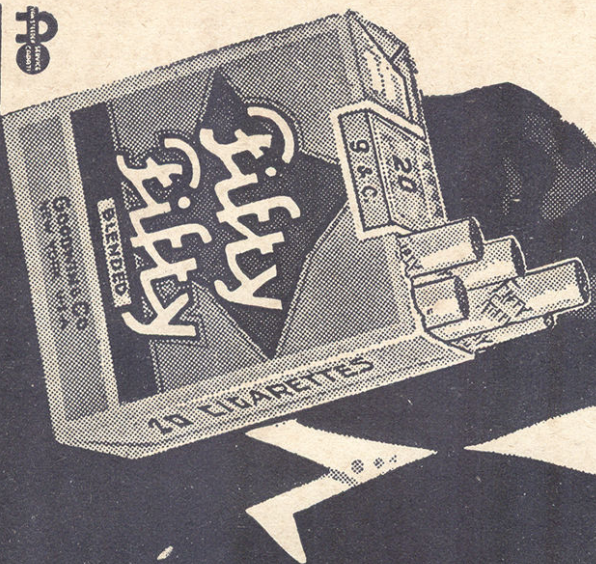
Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U "Fluweel voor de Keel" noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
"Fluweel voor de keel"